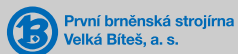

Hanácké železářny a pérovny, a.s.
Prostějov

plakátovací plochy

Náklad 6 000 ks

Titulní strana:
Lenka Janíková
a Petr Gazdík
v muzikálu Bidníci,
foto jeř Kratochvíl

Patrik Bořecký

Na zkušební číslo 1 pracoval
umělecký soubor s režisérem
Zdeňkem Černínem na dramatu
Tennessee Williamse „Kočka
na rozpálené plechové střeše.“

Lukáš Hejlík

Pavla Vitázková,
Patrik Bořecký

Hana Briešťanská, Jana Gazdíková,
Patrik Bořecký, Pavla Vitázková, Karel Mišurec

Zdeněk Černín

Foto: Jeř Kratochvíl & Tino Kratochvíl

KOČKA NA ROZPÁLENÉ PLECHOVÉ STŘEŠE

Tennessee
Williams

Překlad
Milan Lukeš

Režie a úprava
Zdeněk Černín

Scéna
Jan Dušek

Kostýmy
Alice Lašková

Hrají
Hana Briešťanská,
Lukáš Hejlík, Zdeněk Junák,
Pavla Vitázková, Jana Gazdíková,
Karel Mišurec, Patrik Bořecký,
Miloš Kročil
a další

Městské divadlo Brno

Březen
2009
15. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

v loňském roce získalo naše divadlo hned několik nejvýznamnějších divadelních cen. Byla nám udělena cena za nejlepší divadelní inscenaci v České republice, Erik Pardus získal všechny ceny, které se u nás udílejí za herecké výkony, k tomu Cena Thálie pro Petra Štěpána, hned několik Cen Alfréda Radoka... samozřejmě máme radost, že se výsledky naší divadelní snahy setkávají vedle nádherného ohlasu obecnosti i s tak velkým uznáním různých porot a kritiků, a tak se už dnes těšíme na inscenace, které pro Vás budeme připravovat v sezoně následující. Hned u dvou třetin z nich se bude jednat o světové nebo české premiéry!

Režisérka Hana Burešová připraví pro naše divadlo v Čechách zatím nikdy neuvedenou hru nositele Nobelovy ceny Thomase Bernharda „Sila zvyku“. Další inscenací poprvé realizovanou v naší zemi bude rockový muzikál MOZART! světově proslulých autorů von Michaela Kunzeho a Sylvestra Levaye v režii Stanislava Slováka. Následující premiéru budu mít čest i radost připravit sám, jedná se o muzikál, který teprve nedávno razantně vstoupil na evropské jeviště a který byl hned po své premiéře označen na Broadwayi jako muzikál roku 2006. Jedná se o skvělé hudební zpracování dramatu Franka Wedekinda „Procitání jara“ – takto se jmenuje i nové dílo autorů Stevena Satera a Duncana Sheika. Režisér Zbyněk Srba se spoluautorem a dramaturgem Janem Šotkovským pro naše divadlo chystají „hru o narození, umučení a nanebevzetí našeho pána a spásitele Ježíše Krista“ s názvem „Pastorála aneb Hry vánoční“. Těsně před Vánoce uvedeme ještě skvělou situační a charakterovou komedii Francise Vebera „Blbec k večeru“ v režii Zdeňka Čermína.

Na konci ledna Vám představíme další, tentokrát již klasický muzikál „Hallo, Dolly!“ autorů Michaela Stewarta a Jerryho Hermana v režii Gustava Skály a v titulní roli s Alenou Antalovou. Režisér Šimon Caban připravuje šansonový muzikál Zdenka Merty a Zory Jandové „Nahá múza“, který se odehrává v prostředí umělecké bohémy v Paříži v letech 1933-1939. Jedno z nejvýznamnějších dramát o tragedii osudového přátelství mezi anglickým králem Jindřichem II. a arcibiskupem z Canterbury Thomasem Becketem napsal Jean Anouilh, hra se jmenuje „Becket“ a inscenaci nazkouší režisér Janez Starina.

Poslední premiérou v sezoně 2009/2010 bude nesmrtelná Aristofanova politická komedie „Ptáci“ s hudbou Zdenka Merty. Pro mou premiéru v Národním divadle v Praze v roce 1989 ji upravil básník Jiří Žáček, se kterým připravujeme i novou verzi pro naše divadlo.

„Nic netrvá nikdy věčně,
ani láska k jedny slečně...“

...zpívá v jedné ze svých písní Jiří Suchý, já doplňuji: a stejně tak každé jedno divadelní představení. Každý večer, když se stmívá v obou sálech našeho divadla a zvolna utichá šum hlediště, rodí se mezi divákem a aktérem inscenace úchvatné kouzlo ojedinelého, mimořádného, uměleckého zážitku, který je tak mocný, že se mu lidstvo po celá tisíciletí s radostí, ochotou a napjatým očekáváním odává. **Opakovaně!**

Vězte, že se na každou z výše uvedených inscenací i právě proto těšíme a věříme, že si Vás naši režiséři, výtvarníci, herci i další svými uměleckými kreacemi podmaní podobně jako již mnohokrát v minulosti.

Za všechny kolegy v Městském divadle Brno se s Vámi na shledanou v obou našich hledištích těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Ředitel:
Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

DOKOŘÁN

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
140. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 2. 2009

LENKA BARTOLŠICOVÁ, členka zpěvohry MdB. Můžete ji vidět v rolích Cikánka – Máj, Felicie – Čarodějky z Eastwicku, Haličská cikánka – Cikáni jdou do nebe, Obyvatelka městečka – Šumař na střeše, Bohyně – Orfeus v podsvětí, Gimblette – Mam'zelle Nitouche, Spolek bláznů – Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete, **Madame Thénardier – Les Misérables (Bídníci)**

SNĚHURKA A TRPASLÍKŮ

V TOM JABLÍČKU JE SPOUSTA VITAMÍNŮ...

NOVÝ KŘÍDLA DÁVÁ POHLED OČÍ TVÝCH
TO BUDE LASKAVOU JAKO TRÁM

...ORANŽE TU NECHÁVÁMEŠ
Z DŮMŮ - CO Z NÁS...

ZAVEDA JSEM SI
DO HUBOČKÉHO
LÁSKA - ALE...

JE NÁDHERNÁ!

CUMELÉ DÝHANÍ

NO TO UŽ VYHRAŠ
NA FURT!

ÁÁÁÁÁÁ

PEKLO
↓

FUJENAVÁ 07

Věra Sládková
Zaklela tabut

Do dálky mizím
V podobě cizí
Ze země své
Voda a hoře
Ryba a hoře
Je srdce mé

Pod perím bílým
Bušením šíli
Má lidská krev
Volám tvé jméno
Ty slyšíš jenom
Labuti zpěv

V bolavém chřtánu
Jak v puklém džbánů
Můj lidský steak
Varem se svíjí
A křídla bijí
Oblohy lesk

Vědy je zapotřebí, ale kdyby Newton byl ležel někde jinde a ne-
padla mu na nos ta hruška, nebo co to bylo, a neupozornila ho na
to, že je taky přitažlivost zemská, tak by ta přitažlivost byla dál. On
by ji neobjevil, objevil by ji někdo jinej. Za minutu, za vteřinu, za
sto let. Ale kdyby Shakespeare nenapsal Hamleta, tak nikdy nebyl.
Kdyby velcí umělci neudělali svoje dílo, tak jsme byli o to chudší,
protože umění je komunikace.

Jan Werich (legendární český klaun, herec, dramatik a filosof)

6. 2. 1905 - 31. 10. 1980

*Markéta
Sedláčková,
Marian Slovák,
Stanislav Moša*

*Aleš Slanina,
Naďa Patriková*

Igor Ondříček, Alena Antalová s manželem

Bídničci

Marek Hurák

*Ida Březinová,
Petr Gazdík*

Petr Gazdík, Jan Ježek s partnerkou

PREMIÉRA 13. 2. 2009

Hana Holišová

*Petr Gazdík, Igor Ondříček,
Michal Šebek, Soňa Jányová,
Miroslav Urbánek, Katka Kolčarová,
Markéta Sedláčková, Marek Hurák,
Monika Světnicová, Radek Hub,
Jiří Mach, Stanislav Moša*

*Stanislav Moša,
Katka Kolčarová,
Markéta
Sedláčková*

U ŠÁLKU KÁVY SE SIMONOU POLCAROVOU LUKÁŠ VLČEK

Absolvent oboru muzikálového herectví brněnské JAMU Lukáš Vlček se pohybuje na scéně Městského divadla Brno od svých studentských let, v angažmá je čtvrtým rokem. V „jamácké“ Martě zářil v kostýmu Ludvíka XVI., poté ho však na profesionální půdě čekala plejáda vojáků, policajtů a četníků (Kdyby tisíc klarinetů, Máj, Nana, Červený a černý), z jiného soudku pak nesmíme zapomenout na jeho Talimona v muzikálu Cikáni jdou do nebe. „Kromě Poltorackého ve Smrti Pavla I. šlo spíše o sborové role,“ připouští Lukáš skromně. Uniformy jako by však jeho zářivou budoucnost předurčily. Od února je na jevišti Městského divadla Brno k vidění jako inspektor Javert, hlavní protivník Jeana Valjeana v *Bídnicích*. ***Pomáhá vám jako herci kostým, kterým bývá i uniforma?***

Samozřejmě, že kostým herci napomůže dotvořit postavu. Například boty: ty mnohdy určují styl chůze figury, což pak umožní kopírovat i její charakter.

Zažil jste s kostýmem nějakou svízeľ? Co třeba ve Sněhurce, kde všichni trpaslíci ze svého oblečení vyrostli?

Zrovna kostým ve Sněhurce je pro nás trpaslíky opravdu ohromně komfortní. Na sobě máme totiž navlečena asi tři kila molitanu, abychom působili ještě mohutněji, takže jsme všichni zpocení hned na začátku už během přede hry (smích). U Sněhurky se mi naopak stala velice příjemná věc – našel jsem na recepci u nás v divadle obálku, v níž byl obrázek od šestileté holčičky, která představení viděla. Na velkém formátu, výkresu A3 bylo vyobrazeno velmi přesně všech sedm trpaslíků a nad každým z nich napsané jméno. A nad Dřímalem, kterého hraju já, bylo ještě přimalované srdíčko. Až mě to dojalo, protože šlo asi o nejosobitější dárek, který jsem dostal. K výkresu také maminka připojila dopis, že tento obrázek namalovala jedním dechem její dcerka hned, když přišla po představení domů. Mamince pak řekla, že ho musí zanešt do divadla Dřímaloři. Dřímál je přitom docela nevděčná role, jako by byl do počtu, protože Rejpal, Šmudla či Prófa mají prostor vytvářet na scéně humor, ale Dřímál jen usne a je to (smích). Obrázek teď visí u mě doma na stěně.

Pro kterého trpaslíka jste měl v dětství slabost y?

Jako alergik asi pro Kejchala (smích), ale taky Šmudlu jsem měl rád, protože to byl takový otloukánek. I u Toma a Jerryho mi byl vždy sympatičtější ten zlobivý kocour. Přestože je to v podstatě pěkná potvora, nakonec to vždy ve finále odnese.

„Záporáci“ většinou znamenají pro herce velkou příležitost, jak jste na tom s nimi vy?

Nevím, jestli jsem nějak změnil vizáž, nebo nedej bože chování, ale na „záporáky“ mám poslední dobou štěstí. Začalo to Rochefortem ve Třech mušketýrech, což je dost slušný intrikán, a teď přišel na řadu Javert... I když si nemyslím, že by byl Javert vysloveně záporná role. Představuje člověka, který má své přesvědčení a hodlá zákon prosadit za každou cenu.

Nepřipouští si možnost, že by se někdo mohl polepšit, žene se za Valjeanem jak vzteklý pes a hodlá ho přichytit při činu. Galejník pro něj zůstane galejníkem s cejchem na celý život. Myslí si, že je jen otázkou času, kdy udělá další chybu.

Našel jste pro Javerta pochopení, čím si získal vaši přízeň?

Pro mě je to velice sympatická postava. Ve své podstatě nejde o bestii a já se taky snažím, aby nepostrádal důležitý lidský prvek. Narodil se ve vězení, jeho matka byla kartářka, otec galejník a on měl dvě možnosti: buď mohl spadnout mezi spodinu ke zlodějíčkům, nebo naopak stanout na straně zákona a morálky. A zvolil tuto variantu, i když ji pojal až extrémně vážně. Navíc má role Javerta nádherné party a jeho sebevraždu provází podle mého jedna z nejkrásnějších melodii z celého muzikálu. Je to férový chlap a tam se mu jeho přesvědčení, že neexistují jen černá a bílá, zborťí jako domeček z karet.

Před lety u nás první uvádění Bídníků vlastně odstartovalo muzikálový boom. Jak jste to tehdy vnímal?

Dobře si to pamatuji, protože Bídníci pro mě znamenají jeden z nejoblíbenějších muzikálů, ne-li nejoblíbenější muzikál vůbec. Po hudební stránce mi přijde geniální, v ději se vystřídá několik rovin, nechybí akční scény ani romantika, důležitý prostor vyplňuje konfrontace Valjeana s Javertem. Na Bídnících se mi líbí rozmanitost. Také vím,

NENAHRADITELNÍ

že po jejich prvním uvádění u nás následovala éra Draculy. Na druhou sérii Bídníků, v níž hráli i mí kolegové Markétka Sedláčková, Robert Jícha či Michal Šebek, jsem dokonce dělal konkurz do Prahy, ale ukázalo se, že by byl problém skloubit zkoušení a hraní se školou. Dostal jsem na JAMU nůž na krk kvůli možným absencím a musel tuto příležitost odmítnout, což jsem tehdy bral jako hroznou tragédii.

Už tehdy šlo o nějakou konkrétní roli? A myslel jste si vůbec někdy na Javerta?

Ne, tak daleko to tenkrát nedospělo. A pokud jde o Javerta, obsazení pro mě bylo spíš překvapením. O to víc si této příležitosti vážím. Podle knihy Victora Huga jde asi o čtyřicetiletého muže, mně je sedmadvaacet. Vyhovuji mu ovšem, pokud jde o barvu hlasu. Baryton je pro muže mého věku poněkud nevděčná poloha, protože nemá dost hereckých či pěveckých možností. Mí vrstevníci většinou hrají prince či milovníky,

vzpomenout na žádnou vhodnou písničku, kterou bych zazpíval z hlavy. A maminka mi našeptala, ať zkusím oblíbený hit své sestry, který tenkrát letěl: Kotě už spí od Pavla Horňáka. Já však bohužel znal tu písničku jen z podání sestry, která nemá hudební sluch, takže jsem začal vařit nějakou úplně nesmyslnou melodii (smích). Zastavili mě hned u druhého rýmu „jak zabítý“. A taky mi říkali, že to ani tak nemá cenu, protože stejně budu brzy mutovat. To mi bylo sedm! (Smích!). Protože mě

což bývají vesměs tenorové party, tak jako např. Tony ve West Side Story nebo Marius ve zmiňovaných Bídnicích.

Co vy a sladká Francie, máte nějakou oblíbenou francouzskou delikatesu?

To ne, ale mám jedno oblíbené italské jídlo, které dělám poměrně často, když přijdu v noci domů a nechce se mi už moc vyvařovat – hodím zmraženou pizzu do mikrovlnky. To umím hodně dobře,

v tom jsem skoro šéfkuchař (smích).

Kudy vlastně vedla vaše cesta k divadlu, přes zpívání?

Ve školce jsem zpíval na nějakých vystoupeních a bavilo mě to, a tak si naši mysleli, že bych mohl vyzkoušet chodit někam do zpěvu. Ale do kroužku mě tenkrát nevzali, uznali, že hlasově to se mnou není žádná sláva. Když jsem se měl předvést, vzniklo totiž takové trošku faux pas, protože jsem si nemohl

to namíchlo, šel jsem z trucu ještě do jiných kurzů: do výtvarky a dramatické výchovy. Výtvarka asi po čtyřech letech vyšuměla, ale dramatař mi zůstal. Později se proměnil na divadelní Studio V na Veveří a tam mě to chytlo. A to byl vlastně začátek mé herecké dráhy...

Připravte nám účet, prosím!

Foto: jef Kratochvil

LUBOŠ MAREČEK

*Dovolím si první otázku našeho povídání položit do hluboké historie světové žurnalistiky. 9. srpna 1974 na základě vyšetřování aféry Watergate rezignoval Richard Nixon na funkci prezidenta USA, byla to první demise prezidenta v historii této země a nemalý podíl na tom měla aktivita žurnalistů. Nesporně touto akcí byla v USA napravována řada "špinavých praktik" při získávání prezidentského úřadu. Mám ale pocit, že se od těchto let datuje světový boj žurnalistů s politiky. Nemohu se zbavit dojmu, že každý politický komentátor a tak zvaný investigativní žurnalista hledá svého Nixona. Zvláště v českých médiích musíte získat při pozor-
ném čtení komentářů dojem, že politici jsou spolek zvlášť nebezpečných individuí. Myslíte, že se mýlím a pokud ano, určitě budete vědět proč.*

V moderní historii vlastně šlo o jediný případ, kdy kvůli článkům a novinářské aktivitě musel rezignovat nejmocnější muž světa. A skutečně se na světlo dostala řada řečneme nehezských skutečností. Třeba, že Nixonova administrativa aktivně bránila vyšetřování celé záležitosti, že Nixon o akci věděl a že mimo jiné lhal o případu před Kongresem, což nakonec vedlo k jeho vynucené rezignaci. Oba dva dobře informovaní novináři z listu Washington Post však jistě nepublikovali tajné

vyňášené informace z nějaké osobní války vůči Nixonovi. Dělalí prostě svoji práci. A také si nemyslím, že skutečně objektivní komentátor si na nějakého politika zasedne a chce ho stůj, co stůj sejmout nebo alespoň nacytat. Samozřejmě, může stát blíž některým politickým názorům. To je na rozdíl od názorově neutrálního zpravodaj-

HOST DO DOMU

ství i sama podstata komentářů. A že jsou politici spolek nebezpečných individuí? Přízračné expresivní spojení... Lidé mohou díky novinářům nejen po volbách číst, jak se daří naplňovat častoto populistické a chytlavé sliby. Novináři by měli interpretovat veřejnosti srozumitelně a jasné činy i konkrétní výsledky politiky. Toto novinářské zrcadlení reality je důležité nejen pro čtenáře, ale i pro samotné politiky. Navíc už dlouho přece všichni přemýšlíme, jak chutná a korumpuje moc...

V atmosféře, která kolem politiky vzniká také díky nepřilíh uvážlivému postupu politických komentátorů lze předpokládat, že si případný

S Jiřím Suchým
ve foyeru MdB

zájemce o práci v politice rozmyslí, zda má riskovat, aby se některý slávychtivý žurnalista štěral v jeho soukromí a objevil jeho komára ve skříni, kterého nafoukne do mamutích rozměrů. Ruku na srdce, každý z nás, pokud neprožil život v klášteře, svého kostlivce v šuflíku má. Neuvolňuje se tímto honem na čarodějnice za každou cenu cesta do politiky a tím pádem i k moci lidem, kterým na jejich pověsti až tak moc nezáleží?

No, myslím, že takto sugestivně položená otázka, navrch špikovaná spojeními jako "nafukování do mamutích rozměrů nebo hony na čarodějnice", už sama sobě chce být odpovědí. Žádný člověk není absolutně bezúhonný a chybovat je lidské. Každý se dá načapat přinejmenším na nějaké své slabosti. Obyčejní lidé jsou však také často oprávněně nedůvěřiví vůči tvrzením, že politika je prostě jen nezištná a čistě ušlechtilými důvody vedená služba občanům a správa veřejných věcí. Na lidi v této veřejné službě je prostě více vidět a potud je přece zvýšený seriózní zájem o jejich osobu i logický nejen ze strany novinářů. A zdůrazněme ten přívlastek seriózní nebo vyvážený. A představa, že některý mladý zaplený politik se zalekne své budoucí kariéry jen díky představě novinářského štourala, mi přišla až legrační. Myslím, že daleko častější a účinnější byvají atentáty spolustraníků...

Boj mezi žurnalistou a politikem není přece demokratický. Politik stojí na kolbišti obklopen konkurencí opozičních stran, žurnalista je v bloku stejně smýšlejících lidí, kteří v okamžiku jakéhokoli náznamu kritiky nasadí těžkou palbu "ochrany svobody slova". Vzorový příklad máme v takzvané televizní revoluci,

kdy dle mého přesvědčení zneužili televizní redaktoři své diváky k zabetonování pracovních pozic a odměnili se jim výhrůžkami žalob v případech opomenutého placení měsíčního poplatku. Jak pohlížíte sám dnes s odstupem času na události ve velině na Kavčích horách?

Příznám se, že slovnímu spojení demokratický boj v této souvislosti nerozumím. S automatickým předjímáním války mezi novináři a politiky nesouhlasím. Obě strany mohou a bývají kritice vystaveny, ale já si skutečně nemyslím, že by byli v permanentním souboji. Navíc neexistují jenom komentátoři a glosátoři, jejichž úkolem je vyjádřit názor a stanovisko. Politiku denně zejména mapuje zpravodajství, které chce "pouze" objektivně zachytit, co se stalo a informovat o tom veřejnost. A to nemá s žádným bojem nic společného. Má být věcné, přehledné, objektivní a pokud možno vyčerpávající. Silácké slovní přestřelky a nikoliv věcná, přesně argumentovaná kritika je zejména záležitostí protilehlých politických táborů. Svoboda slova a možnost svobodně se vyjádřit jsou skutečně jedním z posvátných institutů demokracie a novináři se za něj nijak neschovávají. A dobu, v níž se člověk na nějaký neoficiální názor bál jen pomyslet, si pamatujeme oba... V době zmiňované televizní krize jsem zrovna pobýval v Austrálii a po mém návratu byla situace pro mne již tak nečitelná, že jsem vše lokal zprostředkovaně pouze z referencí známých. A tehdejší souvislosti situace na Kavčích horách jsem později už nedohledával.

Existují oblasti lidského dění, které vás vůbec nevzrušují a ani se jimi raději nezabýváte?

Příznám se ke svému zahanbení, že mne nezajímá vrcholový sport. O to raději mám jakékoliv živé umění - divadlo, tanec, hudbu a zejména tu klasickou. Zcela chladným mne také nechává řádění fotbalových fanoušků na stadionech a jejich po městě skandující a hlující tlupy. Touto stádností, která se lehce může zvrtnout ve společenský problém, se raději snažím nezabývat.

Máte ve světové žurnalistice svůj vzor nebo aspoň člověka, kterého si opravdu bezvůhradně vážíte?

Z nedávné doby to bude čtyřmi kulkami zavražděná přední ruská a nesmlouvavá kritička režimu Vladimíra Putina novinářka Anna Politkovská. Nedávno jsem se díval na BBC na dokument Tzar Putin a byl jsem znovu okouzlený umanutostí této ženy, která neustále hledala pravdu, což je takové vrcholné novinářské krédo. Statečnost a pracovitost šla u Politkovské ruku v ruce.

Kterou nejdramatičtější situaci jste ve své profesi zpracovával?

Musím kriticky přiznat, že jako kulturní redaktor nejsem vystavený tak dramatickým situacím jako moji kolegové ve zpravodajství. Pokud čekáte krev, mrtvoly a kriminalitu, tak ty mne v mojí práci většinou zcela obcházejí. Přiznám se, že mi ale dost dramatické přišlo dělat jako vůbec poslední novinář rozhovor s umírajícím Jaromírem Tomečkem. Jindy mi osobně docela dramatické přišlo natočit za půl hodiny celostránkový rozhovor s uvážlivě a velmi pomalu mluvícím Václavem Havlem.

Nahlédněme na okamžik do problému vry. Nietzsche vidí v Bohu radikální popření vůle a svobody, hlásá nadčlověka (Nadčlověk je smysl země. Vaše vůle nechť dí: Nadčlověk!). Jak to cítíte vy?

No, lovim z paměti, co vše jsem o filozofu Nietzschech studoval k mojí diplomové práci. S touto autorskou vizí „smrti Boha“, „vůle k moci“ a „nadčlověka“ jsem nikdy stoprocentně ztotožněný nebyl. I když emoce a vášnivost, s jakou chtěl Nietzsche po člověku odvahu, statečnost a schopnost překonat sám sebe, jsou sympatické a živé dodnes. Jak skončily některé megalomanské Nietzscheho názory v přetvářeném podání fašistů je dostatečně známo...

Jak je možné, že se do vysoké politiky dostávají diletanty a zlí lidé, nebo je zlý úmysl již ve voličské základně?

Nevím, které zlé diletanty máte na mysli. Už jsem poznával, že úřad a moc mohou korumpovat člověka a ten zase systém. Podsovat voličům zlé úmysly je určitě přitažené za vlasy. Většina lidí se u voleb rozhoduje čistě pragmaticky. Nedívá se jen zpět, co a jak která partaj pro dobro země vykonala. Zajímá je, kdo a co jim právě slibuje, kdo na sebe aktuálně strhne větší pozornost. Ale je potřeba říci, že na diletanty a programově zlé lidi asi narazíte opravdu v jakékoliv profesi. Kromě novinářů samozřejmě ... (smích).

Nepotrestané zlo je vždy základem zla budoucího a horšího. Otvěrně bible říká, nastav druhou tvář místo trestání zla. Napadlo vás někdy, jak z tohoto dilematu ven?

Mnoho Čechů to tak necítí. Žijeme v nejateističtějších státech Evropy a nevěřící většině je předestřena křesťanská pokora asi docela šumafuk. Já nemohu suplovat Boží ani zemskou spravedlnost. Myslím, že tady na zemi by se měly trestat přečiny, které odporují stanoveným zákonům a normám. Jak ty stejné skutky bude posuzovat Boží spravedlnost, ani odhadnout nedokážu. Třeba budeme všichni zaskočení a překvapení. Vidíte, ani nevím jestli mile či nemile.

Neděsí vás diskuze pod články na internetu, které naznačují surovou až fašizující netolerantní úroveň diskutujících?

Děsí mne surovost a fašizující netolerance hlavně mimo virtuální svět.

Anonymita internetu může vést nevyrovnané jednání k exhibici a silácky nebezpečným řečem. Já se ale ponejvíce ošívám, když je slyším naživo v realu od skutečných lidí.

Jakou literaturu volíte pro zábavu?

Dřívě jsem moc rád četl knížky popularizující historii čehokoliv. Zhltl jsem Dějiny smrti, Dějiny ďábla, Dějiny sexu či Dějiny ošklivosti. Mám rád i současné romány. Nikdy nepohrdnu poutavě napsanou knihou o gastronomii či jídle třeba v kombinaci s detektivkou a válečným románem. Tak, jak to uměl Johannes Mario Simmel, který první den letošního roku odešel psát na věčnost. A pravidelně se vracím k Shakespeareovým sonetům v překladu Martina Hilského. U nich se pobavím, poučím i si odpočinu.

Když se zvedne opona v divadle, umíte být divák, nebo jste od počátku představení kritik?

No čistě svobodně divácky si už moc divadlo užít neumím.

Jak jste trávil Vánoce?

V rodné vesnici s maminkou.

Měl jste někdy chuť být agresivně bulvární při práci na rozhovoru?

Mám rád, když se mezi mnou a zpovídáním rozhostí časem taková důvěra, že dojdeme třeba i za hranice velmi osobních témat. Já ale téměř všechny velké a důležité rozhovory autorizuju. A tak je potom otázkou domluvy, co bude publikováno a v jaké podobě..

Dokážete být naprosto nestranný?

No k nestranné dokonalosti krále Šalamouna mi zřejmě ještě něco chybí...

Nemrzí vás, že jste nevynalezl žárovku?

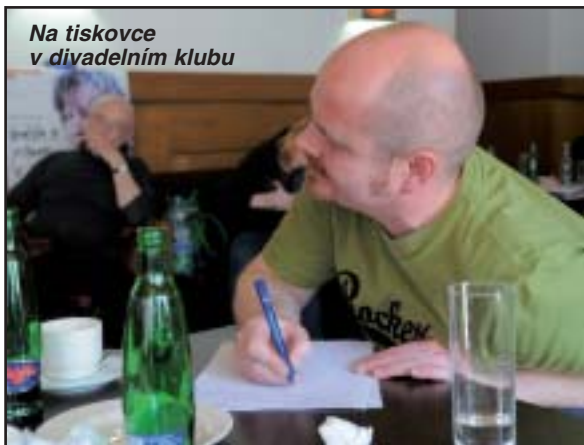
Nemrzí. Nejsem technický typ a v mém vynalézavém podání by žárovka lidstvu moc užítu nepřinesla. Byla by to spíš tragédie.

Kdy jste naposledy udělal kotrmelec?

Když jsem si dočetl knížku s názvem Metodika kotoulu.

Ke zdi se Luboše Marečka neúspěšně pokoušel přitlačit a fotografie pořídil Jef Kratochvil

Na tiskovce v divadelním klubu

*Vladimír Volečko,
Lenka Janíková,
Michal Matěj*

*Lenka Janíková,
Tomáš Sagher*

*Johana Gazdíková,
Jakub Rejman,
Jakub Uličník*

*Zuzana Maurery,
Tomáš Sagher,
Johana Gazdíková*

*Jiří Petrdlík,
Marta Prokopová,
Vladimír Volečko,
Jan Ježek,
Petr Šmírák,
Martin Křížka*

Bídničci

*Jiří Petrdlík, Marta Prokopová, Jan Ježek, Stanislav Moša,
Petr Štěpán, Barbora Anna Lebánková*

*Martin Křížka,
Tereza Martinková*

*Petr Štěpán,
Jan Ježek*

PREMIÉRA 14. 2. 2009

*Petr Štěpán,
Barbora Anna Lebánková,
Lenka Janíková,
Robert Jícha*

Petr Gazdík

Dali jsme si výborný oběd a zároveň pohovořili nejen o práci, ale taky o práci, o práci a především o práci - s muzikálovým hercem, zpěvákem, režisérem, šéfem a bůhví čím ještě – Petrem Gazdíkem.

O DIVADLE

Ahoj, Petře! Tak hned pro začátek, aby bylo jasné, že nebylo lehké najít společný čas pro tento rozhovor; řekni mi, prosím tě, jak to děláš, že stíháš udělat všechno, co potřebuješ. Máš rodinu, hraješ jako herec nescčetně rolí, jsi ve funkci šéfa muzikálu v MdB, k tomu máš svou firmu „G studio“ a ještě děláš sounddesignera při Bídnicích, hraješ ráno před zkouškou tenis a podobné srandy. Jak to teda zvládáš?

Tak... co na to odpovědět. Nemí to samozřejmě úplně jednoduché, ale když si všechno dobře rozvrhneš, tak to jde..

To základní, co mě ke všemu žene, je moje touha o sobě co nejvíce rozhodovat sám, být nezávislý. Dnes zaplatí pámbůh můžu říct, že se mi to snad daří. Vlastně všechny ty profese spolu stejně souvisí a krom herectví, kdy musíš být vždy přesně o půl osmé v divadle, si čas můžeš rozplánovat podle sebe.

Když jsi u toho herectví, tak se tě ještě zeptám. Právě zkoušíš v MdB roli Jeana Valjeana z muzikálu Bídníci, kterýžto je jako postava (ve většině scén) zhruba ve věku 50 let, nebo má jistě notně přes čtyřicet, takže je zde věkový deficit a vůbec je to velká role nejen po stránce pěvecké, te-

dy prostě a jednoduše: jak se ti Jean Valjean hraje?

Je pravda, že dříve inscenátoři sahali spíše po zralých hercích-zpěvácích, zvláště kvůli náročnosti partu se často jednalo spíše o operní pěvce.

Od doby, co Valjeana nazpíval Colm Wilkinson, který do Valjeana vložil nejen skvělý školený hlas, ale propůjčil mu taky dokonalou dramatickou sdělnost, obrací se inscenátoři také na mladé „muzikálové“ herce – a to je asi můj případ. Trend muzikálu se vyvíjí stále dopředu a směřuje podle mě především k dramatické a emocionální sdělnosti příběhu, stále častěji můžete v dobrém muzikálu vidět spíše výborně zpívajícího či noherce nežli naopak. A pak... myslím, že vypadám starší, než jsem (tuhle mi říkal Michal Šebek, že si myslí, že je mi třicet devět)...K otázce, jak se mi to hraje... zatím se mi to nehraje, ale myslím si, že se mi „to“ bude hrát dobře!

Když jsi mluvil o tom, že muzikál jde dopředu, nebo respektive, že ty tendence, jak ho dělat, se mění... onehdy jsme se třeba bavili o jazzovém muzikálu.... jaké máš zkušenosti s tím tvořit – nechci říct nový žánr, ale dělat muzikál jinak, nebo nově? Muzikál se vlastně vyvíjí kontinuálně pořád. Na muzikálu je nejhezčí, že je vícežánrový, že se v něm pojí rock s operou, se symfonií, s filmovou hudbou... Konkrétně Bídníci jsou v tomto směru ukázkoví a přelomoví. Do doby Bídníků si nevybavuji takto velké dramatické muzikálové plátno ve formě opery.

A o tom jazzovém muzikálu. Muzikál jako takový de facto z jazzu vyšel, nebo nevim jestli z jazzu, ale určitě ze swingu. Klasický muzikál je pro mě třeba Zpívání v dešti nebo... atp...

Ale já jsem vlastně spíš myslel nějakou tvou osobní zkušenost či názor. Protože u nás je vlastně muzikál docela mladý. Protože přestože muzikál

vznikl v Americe podstatně dřív, tak ten „pravý muzikál“ se u nás nedělal, jelikož byl režim, jaký byl. Takže vlastně nebyl problém přijmout po revoluci něco nového, protože po tom všichni bažili. Jenže teď, když už jsme zhyčkaní, myslíš, že se dá udělat něco nového, aniž by to bylo „umění za každou cenu“?

Ono to má dvě roviny, víš? Jedna je ona autorská, kdy je samozřejmě možné vymyslet něco nového a jistě dobrého - rozhodně to však není jednoduché. V našem divadle se o to kontinuálně a myslím, že poměrně úspěšně, snažíme. Druhá rovina je interpretační – to je ten trend, o kterém jsem mluvil na začátku, vrací se sice autorsky starší kusy, avšak ve zcela moderním kabátě – stávají se tak mnohdy znovu z mnoha procent autorskými. I to je stálou snahou našeho divadla..

A jaký je vlastně ten světový trend?

V každé smlouvě se zprostředkovatelskou agenturou je napsáno, že předvedené dílo musí být „first class production“, což znamená, že představení bude měřeno v rámci toho, co se odehrává v současné době v profesionálním divadle v Anglii, to je řekněme hlavní parametr.

V rámci tohoto parametru máš možnost dílo ovlivnit svým uměleckým názorem, koncepcí, svými emocemi – nikoliv ho však „znásilnit“ třeba tím, že bys hrál Bidnky na vesmírné lodi.

Ono toho vlastně ani tak moc změnit nejde, že? Protože, pokud vím, tak každé takové dílo a obzvláště pak muzikály obřích rozměrů, jako jsou třeba Bidníci, mají svá licenční práva, která je v drtivé většině případů nutno do puntíku dodržet. Jak to vlastně je s těmito právy a licencemi?

V prvé řadě je samozřejmě těžké taková práva už jenom získat, protože majitelé těchto práv je nevydají jen tak někomu. Nejdříve musí žadatel prokázat svou ekonomickou způsobilost, která dokazuje, že zvládne takový muzikál vůbec uvést, dále zaplatit zálohu, která je nevratná v případě, že se představení vůbec nebude hrát. To hlavní je prokázat způsobilost uměleckou. Agentura držící práva tvoji koncepci stále kontroluje a také schvaluje či nikoliv. My jsme prozatím velmi úspěšní a naše vztahy jsou nyní nadstandardní.

Vzpomínám si, že jsem se zúčastnil konkurzu na Čarodějky z Eastwicku, a když jsme se všichni sešli na zkušebně, první, co jste nám tehdy oznámili, bylo, že vlastně neděláme konkurz na „Čarodějky“, ale na „Olivera“. Jak to tedy vlastně bylo?

To bylo tak, že „Oliver!“ se ukázal jako jakýsi prubiřský kámen. Zřejmě proto, že „Oliver!“ není vůbec jednoduchá věc z hlediska hudebního nastudování, scénického nastudování, atd. Ale hlavně je taky těžká, protože zde vystupuje na 25 dětí. Až když jsme dokázali ukázat svoji profesionalitu a současně invenci u tohoto dnes už klasického díla, byli oni ochotni hovořit o dalších možných titulech pro naše divadlo. Kontrola však probíhá stále - při „Čarodějkách“, několikrát

na „Oliverovi“ – jak jsem již říkal, naše spolupráce je příjemná na obě strany, tedy cesta je otevřená. Například nyní jedná o práva na muzikál Marry Poppins, což ještě před rokem nebylo možné, protože jde o koprodukcí s Walt Disneym, který je velmi striktní. Díky naší pověsti však první, komu byla tato práva nabídnuta pro Českou republiku, je MdB. Stanislav Moša díky kvalitě svých řečí má dnes v podstatě volnou „inscenátorskou“ ruku.

A předposlední otázka. Jakou otázku by sis přál, aby ti položili, kdyby s tebou někdo dělal rozhovor?

Třeba, co je na muzikálu nejdůležitější.

Dobrá. Poslední otázka, Petře. Co si myslíš, že je na muzikálu nejdůležitější?

Těžká otázka. Jsem přesvědčen, že ona dramatická a emocionální sdělnost, o které stále mluvím. Vzhledem k tomu, že dobrá hudba je většinou velmi dramatická již sama o sobě, že by vlastně mnohdy stačilo ji jenom poslouchat, všechno, co se odehrává na jevišti, musí být podpořeno stejně nosnými a hlavně pravdivými emocemi.

Z některých českých produkcí je zřejmé, že jde o to, že tam přicházejí především známí lidé, ať už popové hvězdy nebo vítězové Superstar nebo já nevím... někdo, kdo hlásí počasí a umí zpívat. A mnoho lidí u nás si potom myslí, že muzikál je jen o tom umět zpívat. Kdežto onen světový trend je, být především skvělým hercem a zpěv či tanec je už jen nutná dovednost. Já to jednoduše přirovnávám k tomu, že chceš-li být dobrý truhlář, tak musíš umět hoblovat a řezat. Když neumiš rovně řezat a hezky hoblovat, tak prostě nemůžeš být truhlář, ale zároveň nestačí umět jen výborně hoblovat a řezat, abys byl truhlář. Snad to čtenář pochopí...

Já mám pocit, že mi z té vsí práce jde už hlava kolem, každopádně díky za rozhovor, Pěťo. Ahoj.

Michal Matěj, foto: jeř Kratochvíl

Na Times Square v New Yorku

Městské divadlo Brno SÍŇ SLÁVY

Naše divadlo disponuje výjimečným hereckým souborem, který v činoherní a muzikálové produkci jen těžko nachází srovnatelnou konkurenci

Stanislav Moša
režisér

...**Radka Coufalová** obdržela v roce 2007 prestižní Cenu Thálie za ztvárnění Vypravěčky v muzikálu Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť...

...o rok dřív dostal **Dušan Vitázek** Cenu Thálie za mimořádný herecký výkon v muzikálu Hair...

Alena Antalová se stala nositelkou Ceny Thálie za rok 1999 v kategorii Talent roku...

...stejně jako **Markéta Sedláčková** v kategorii muzikál za ztvárnění role Lízy Ďulínkové v muzikálu My Fair Lady (ze Zelňáku)...

Zdena Herfortová obdržela Cenu Thálie v roce 1995 za ztvárnění titulní role v Brucknerově historickém dramatu Alžběta Anglická. Nominaci obdržela za roli Raisy Gurmyžské v Ostrovského komedii Les...

... na tuto cenu byli rovněž nominováni **Jitka Čvančarová** za ztvárnění Sandry v muzikálu Svět plný andělů...

...**Zdeněk Junák** za výkon v muzikálové baladě Koločava...

...**Martin Havelka** za herecký výkon v komedii Sluha dvou pánů...

...**Jan Apolenář** za ztvárnění Puka ve Snech svatojánských nocí a Fagina v muzikálu Oliver...

...v loňském roce Cenami Thálie byli ocenění pánové **Erik Pardus** a **Petr Štěpán**

» Nejlepší pivo na celé Moravě «

KOČKA NA ROZPÁLENÉ PLECHOVÉ STŘEŠE

Mimořádná hra je dílem Tennessee Williamse, jednoho z nejvýznamnějších dramatiků 20. století. Jeden z jeho nejvýznamnějších textů (ověncený i prestižní Pullitzerovou cenou) jistě neřeba zvláště představit. Stačí jen připomenout škálu světových herců od Paula Newmana přes Kathleen Turnerovou k Laurenci Olivierovi, kteří v této hře, proslulé mimořádnými hereckými příležitostmi, dosahovali vrcholů své kariéry.

Podtitul „Kočky“ by mohl znít „rodinná oslava s tajemstvím“. Pan Pollitt, miliardář a jeden z největších vlastníků pozemků na americkém Jihu, svůj své pětadesátiletý narozeniny ve velkém stylu. Všichni se veselí s ním, kromě syna Bricka, který se osaměle upíjí ve svém pokoji. Navíc „tatka Pollitt“ dostává jeden nečekaně velkolepý dárek navíc; jeho podezření, že má rakovinu, bylo mylné. Nebo ne? Mistrná psychologická pitva napjatých vztahů v rámci jedné jižanské rodiny, kořeněná navíc nastávajícím bojem o případnou pozůstalost...

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Hana Břišťánská, Lukáš Hejllík, Pavla Vítázková, Jana Gazdíkova, Zdeněk Junák, Karel Mišurec, Patrik Bořecký, Miloš Kročil a další.

HRAJEME

William Shakespeare: VEČER TŘÍKRÁLOVÝ

Jedná se o jednu z největších Shakespearových komedií lásky, převleků, překvapivých rozuzlení i zcela zvláštní poetiky. Bývá označována jako komedie slavnostního veselí či komedie masopustu. Bláznivý sváteční a převrácený svět. Veškeré to třetí den se samozřejmě točí kolem lásky. Z tolika přeludů je žvaň láska, že sama je svým vlastním přeludem. Ztroskotání lodi rozvádějí bližence Viola a Sebastiana. Viola přijímá v chlapeckém převleku pod jménem Cesario službu pátého u Orsina, knížete ilyrského, a zamiluje se do něho. Ten však miluje bohatou a krásnou hraběnku Olivii. Vyšle k ní jako svého posla lásky Cesaria a Olivie zahojí láskou k mladému zprostředkovateli. Děj se zauzíl, když se na scéně objeví Sebastian a Olivie, pokládají ho za Cesaria, s ním uzavře tajný sňatek. Romantický příběh se propletá s pásmem komických, jehož protagonisty jsou sir Tobías Říhal, Olivin strýc, jeho kumpán rytíř Ondřej Trasořítka a hraběnčina komorná Marie. Všichni tři jsou strúci nepelchy na zapáském puritánovi Malvolovi, správci Oliviiina panství; podvrženým listem jej přesvědčí, že ho půvabná hraběnka miluje... Zkrátka rozverná sváteční komedie pojednává o různých podobách lásky, je plná převleků, soubojů a humoru. Nebyl by to však dramatik z největších, kdyby karnevalovou nespoutanost nerelativizoval "snem" o přichávením mládí, o zoufalství odmítnutých, o syrovém nečase. Večer tříkrálový tedy přináší pro každého něco; záleží na nás, chceme-li se na lidské hemžení dívat růžovými brýlemi, nebo skrze zaocuzené sklíčko.

Režie: Roman Polák

Hrají: Petr Gazdík, Pavla Vítázková, Hana Hollová nebo Hana Kovářiková, Martin Havelka, Jan Mazák, Irena Konvalinová, Viktor Skála, Erik Pardus, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák, Lenka Janíková, Veronika Poláčková, Patrik Bořecký, Michal Isteník a další.

Yasmina Reza: KUMŠT

Je to jen čtrnáct let (psal se rok 1994), co nepříliš úspěšná francouzská herečka Yasmina Reza napsala konverzační komedii pro tři muže s prostlínkým názvem – Art (Umění). V českém překladu Michala Láznovského Obraz, v Německu Kunst, v Polsku Sztuka, na Slovensku a posléze i v některých českých divadlech Kumšt. Obdržela za ni prestižní Moliérovu cenu, text byl od té doby přeložen do 35 světových jazyků a účinkovala v něm nejedna hvězda francouzského, německého či anglického divadla. Yasmina Reza od té doby napsala vícero pozoruhodných textů (v českých divadlech měly největší ohlas její Tri veře života), ale triumfálnímu úspěchu Kumštu a zároveň jeho účinně jednoduchosti se už nepřiblížila. Není divu. Ta hra má takřka geniální výchozí situaci – tři mnohaleté přátelé středního věku rozdělí názor na koupí jednoho z nich. Ten si totiž za nekřesťanské peníze pořídí obraz. A ne ledajaký. Bílý obraz s bílými proužky od uznávaného současného malíře. Prostě kus bílého plátna... Za diskusi, je-li tato koupě výrazem vyříbeného vkusu, nebo jen snobským pozérstvím, tanou otázky podstatnější. Až po tu hlavní – co vů-

bec to naše kamarádství drží pohromadě? Je až překvapivé, jak přesnou sondu do mužských jehšitostí, póz a drobných lží Reza jako žena podnikla. A jak svrchované vtipnou komediální formou své poznání o možnostech a limitech „chlapského“ přátelství nám doby divákům podává.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Erik Pardus, Viktor Skála a Lukáš Hejllík nebo Patrik Bořecký.

Alan J. Lerner, Frederick Loewe:

MY FAIR LADY (ZE ZELŇAKU)

Legendární *My Fair Lady* se světově známými melodiemi adaptavlo naše divadlo do verze, ve které se setkáváme s profesorem Higginsem a Lizou v dnešním Brně. Z jehvístí žijí slang známý jako „brněnský hantec“.

Uprava a režie: Stanislav Moša

Hrají: Jitka Čvančarová nebo Markéta Sedláčková nebo Petra Jungmanová, Martin Havelka nebo Karel Janský, Zdeněk Bureš, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Eva Jelínková nebo Miroslava Kolářová, Zdena Herfortová nebo Libuše Billová, Eva Gorčicová, Robert Jícha nebo Jiří Mach, Erik Pardus a další.

Eduardo Rovner: VRÁTILA SE JEDNOU V NOCI

Brilantně napsaná komedie nejpřednějšího současného autora argentinského divadla úspěšně obletěla celý svět a dočkala se mnoha prestižních ocenění. Pedikér a starý mládenec Manuel pravidelně navštěvuje hrob své matky, aby jí týden co týden vylíčil, co nového se mu přihodilo. Skutečnost si lehce přibarvuje, nedorozumění, záměny a zmatků... Eduardo Rovner ve své komedii o nádherné vltátní, byť mrtvé ženě, neopakovatelným způsobem vystihuje důležitost přátelství i lásky. V hlavní roli – kdo jiný, než Zdena Herfortová...

Režie: Emil Horváth

Hrají: Zdena Herfortová, Erik Pardus, Jana Musilová, Igor Ondříček, Zdeněk Bureš, Karel Janský, Miloš Kročil, Eva Jelínková a Josef Jurásek.

Georges Feydeau: BROUK V HLAVĚ

Nejhranější hra francouzského dramatika Georsese Feydeaua, rozpustilá fraška Brouk v hlavě, patří nejen k vrcholům tvorby samotného autora, ale je zároveň shrnutím všeho, co francouzské divadlo od doby Moliérovy tvorby dosáhlo. V tomto povedeném kousku není o záhady noutze; námětem hry je věc velice choulostivá – manželské selhání. S ironií, vtipem a šarmem je rozehrán jednoduchých příběhů o domnělé nevěře v hodinovém hotlyku U galantní kočičky, do kterého jsou postupně zatahovány všechny postavy hry. Bláznivá komedie je plná zcela neuvěřitelně vyřstavěných humorných situací a skvostných gagů. Mimořádné temperamentní inscenace, která je u diváků natolik populární, že se na repertoáru Městského divadla Brno drží již třináct let, stojí na hereckých schopnostech všech účinkujících.

Režie, uprava a choreografie: Gustav Skála

Hrají: Jiří Dvořák nebo Petr Štěpán, Igor Ondříček, Jana Musilová, Erik Pardus, Ladislav Kolář, Zdena Herfortová, Josef Jurásek, Karel Mišurec, Mária Lalková nebo Markéta Sedláčková, Robert Jícha nebo Tomáš Sagher, Zdeněk Junák, Eva Gorčicová, Marcela Dürrová, Jan Kučera a další.

Carlo Goldoni: POPRASK NA LAGUNĚ

Existuje jen málo komedií, které dosahují úrovně tohoto díla. Všechna legrace, zábava či humor, jak kdo chce, se ve všech po tomto autorovi následujících veselohrách odvíjí od toho, jak genitálně to právě on ukázal v této komedii. A možná již ani neexistuje je nic zábavnějšího, než tato hra. Rozdvojný řetěz roztomilých nevražlivostí a svárů, kleveť rozzmyšlujících v duších jednoduchých rybářů drama žárliivosti... Rozváňané humor, tupí strážci veřejného pořádku... Láska a nenávisť – dvě nádoby se stejným dnem... A přitom svěť poctivých, prostých a dobrosrdečných lidíček, jaké známe z každodenního života. A ten nám přináší absurdní, směšné, rozum i smysly provokující situace, kterým nezbývá než se smát, než se vysmát...

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Zdeněk Junák nebo Zdeněk Černín, Irena Konvalinová, Lenka Janíková, Patrik Bořecký, Martin Havelka, Erik Pardus, Jana Gloocová, Veronika Poláčková, Marta Ondráčková, Alan Novotný, Lukáš Hejllík, Jaroslav Záděra, Michal Nevěčný, Zdeněk Kopp.

BŘEZEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.3.	neděle	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	premiéra
2.3.	pondělí	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	AB1
3.3.	úterý	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	C2
4.3.	středa	Brandon Thomas	Charleyova teta	
5.3.	čtvrtek	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	C4
6.3.	pátek	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	
7.3.	sobota	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	A6
9.3.	pondělí	Yasmina Reza	Kumšt	
10.3.	úterý	A. J. Lerner, F. Loewe	My Fair Lady (ze Zelníaku)	
11.3.	středa	A. J. Lerner, F. Loewe	My Fair Lady (ze Zelníaku)	
12.3.	čtvrtek	Eduardo Rovner	Vrátila se jednou v noci	
13.3.	pátek	Eduardo Rovner	Vrátila se jednou v noci	
14.3.	sobota	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	AB6
16.3.	pondělí	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	A1
17.3.	úterý	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	E2
18.3.	středa	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	A3
19.3.	čtvrtek	William Shakespeare	Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	A4
20.3.	pátek	William Shakespeare	Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
21.3.	sobota	Georges Feydeau	Brouk v hlavě	
22.3.	neděle	Georges Feydeau	Brouk v hlavě	
23.3.	pondělí	Carlo Goldoni	Poprask na laguně	
24.3.	úterý	Carlo Goldoni	Poprask na laguně	
25.3.	středa	Brandon Thomas	Charleyova teta	
26.3.	čtvrtek	Brandon Thomas	Charleyova teta	
27.3.	pátek	Yasmina Reza	Kumšt	A5
30.3.	pondělí	Peter Shaffer	Equus	
31.3.	úterý	Tennessee Williams	Kočka na rozpaleném plechové střeše	AB2

HUDEBNÍ SCÉNA

1.3.	neděle	Zdenek Merta, Stanislav Moša	Peklo	A/M2009
2.3.	pondělí	Zdenek Merta, Stanislav Moša	Peklo	PP1
4.3.	středa	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	Sněhurka a 7 trpaslíků	A3/AB3
5.3.	čtvrtek	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	Sněhurka a 7 trpaslíků	A4/AB4
6.3.	pátek	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	Sněhurka a 7 trpaslíků	C5/E5
7.3.	sobota	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	Sněhurka a 7 trpaslíků	
7.3.	neděle	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	Sněhurka a 7 trpaslíků	
10.3.	úterý	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bídníci)	A2/AB2
11.3.	středa	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bídníci)	
12.3.	čtvrtek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bídníci)	
12.3.	pátek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bídníci)	zakoupeno
13.3.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bídníci)	A5/AB5
14.3.	neděle	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bídníci)	
14.3.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bídníci)	
15.3.	neděle	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bídníci)	D/E7
15.3.	úterý	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bídníci)	
16.3.	středa	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bídníci)	
17.3.	čtvrtek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bídníci)	
17.3.	pátek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Les Misérables (Bídníci)	veřejná generálka
18.3.	sobota	A. L. Webber, T. Rice	Evita	
27.3.	úterý	A. L. Webber, T. Rice	Evita	předpremiéra, C5/E5
27.3.	středa	A. L. Webber, T. Rice	Evita	
28.3.	čtvrtek	A. L. Webber, T. Rice	Evita	premiéra, P
29.3.	pátek	A. L. Webber, T. Rice	Evita	D/E7
30.3.	sobota	A. L. Webber, T. Rice	Evita	A1/AB1
31.3.	neděle	A. L. Webber, T. Rice	Evita	C2/E2

Zájezdy: 5. března hostuje MdB s Rendez-vous s operetou ve Znojmě a 8. března s komedií Charleyova teta v Pardubicích.
Od 5. do 11. března je MdB na turné s Golden Broadway po Německu a Rakousku a zároveň pokračuje turné s muzikálem Evita po Německu, Švýcarsku, Rakousku a Dánsku.

DUBEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

2.4.	čtvrtek	Yasmina Reza	zakoupeno
3.4.	19.30	Kumšt	
3.4.	pátek	Yasmina Reza	AB5
4.4.	19.30	Kumšt	
4.4.	sobota	Tennessee Williams	
4.4.	19.30	Kočka na rozpálené plechové střeše	E7
5.4.	neděle	Tennessee Williams	
5.4.	čtvrtek	Kočka na rozpálené plechové střeše	
6.4.	19.30	Dmitrij Merežkovskij	PPP
6.4.	18.00	Smrt Pavla I.	
7.4.	úterý	Dmitrij Merežkovskij	P18
7.4.	18.00	Smrt Pavla I.	
9.4.	čtvrtek	Georges Feydeau	
9.4.	19.30	Brouk v hlavě	
10.4.	pátek	Tennessee Williams	A5
10.4.	19.30	Kočka na rozpálené plechové střeše	
14.4.	úterý	Tennessee Williams	A2
14.4.	19.30	Kočka na rozpálené plechové střeše	
15.4.	středa	Brandon Thomas	
15.4.	19.30	Charleyova teta	
16.4.	čtvrtek	Brandon Thomas	PP1
16.4.	18.00	Charleyova teta	
17.4.	pátek	Carlo Goldoni	
17.4.	19.30	Sluha dvou pánů	
18.4.	sobota	Carlo Goldoni	
18.4.	19.30	Sluha dvou pánů	
19.4.	neděle	Tennessee Williams	D
19.4.	19.30	Kočka na rozpálené plechové střeše	
20.4.	pondělí	Tennessee Williams	
20.4.	19.30	Kočka na rozpálené plechové střeše	
21.4.	úterý	William Shakespeare	C2
21.4.	19.30	Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
22.4.	středa	William Shakespeare	
22.4.	18.00	Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
23.4.	čtvrtek	William Shakespeare	AB4
23.4.	19.30	Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
24.4.	pátek	Yasmina Reza	C5
24.4.	19.30	Kumšt	
25.4.	sobota	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	AB6
25.4.	19.30	Tři mušketýři	
26.4.	neděle	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	
26.4.	18.00	Tři mušketýři	
27.4.	pondělí	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	
27.4.	18.00	Tři mušketýři	
28.4.	úterý	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	AB2
28.4.	19.30	Tři mušketýři	
30.4.	čtvrtek	Eduardo Rovner	
30.4.	19.30	Vrátila se jednou v noci	

HUDEBNÍ SCÉNA

1.4.	středa	A. L. Webber, T. Rice	A3/AB3
1.4.	19.30	Evita	
2.4.	čtvrtek	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	C4
2.4.	19.30	Sněhurka a 7 trpaslíků	
3.4.	pátek	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
3.4.	18.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
4.4.	sobota	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
4.4.	14.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
4.4.	sobota	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
4.4.	18.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
5.4.	neděle	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
5.4.	14.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
5.4.	neděle	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
5.4.	18.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
8.4.	středa	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
8.4.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
9.4.	čtvrtek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
9.4.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
10.4.	pátek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	C5/E5
10.4.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
11.4.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
11.4.	15.00	Les Misérables (Bidníci)	
11.4.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
11.4.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
12.4.	neděle	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
12.4.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
14.4.	úterý	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
14.4.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
15.4.	středa	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	A3/AB3
15.4.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
16.4.	čtvrtek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
16.4.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
17.4.	pátek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
17.4.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
18.4.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
18.4.	15.00	Les Misérables (Bidníci)	
18.4.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
18.4.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
19.4.	neděle	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
19.4.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
20.4.	pondělí	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
20.4.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
21.4.	úterý	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
21.4.	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
21.4.	pátek	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	A/M2009
21.4.	19.30	Mam'zelle Nitouche	
24.4.	sobota	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
24.4.	15.00	Mam'zelle Nitouche	
25.4.	sobota	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	R/X2009
25.4.	15.00	Mam'zelle Nitouche	
25.4.	sobota	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
25.4.	19.30	Mam'zelle Nitouche	
26.4.	neděle	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	Z/T2009
26.4.	19.30	Mam'zelle Nitouche	
30.4.	čtvrtek	A. L. Webber, T. Rice	A4/AB4
30.4.	19.30	Evita	

Zájezdy: 29. dubna hostuje MdB s Mam'zelle Nitouche ve Zlíně.

Brandon Thomas: CHARLEYOVA TETA

Rozpuštělá komedie (a vůbec jedna z nejlepších napsaných komedií v historii divadla) o dvou oxfordských studentech, Charliem a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s dlhými, typickým to průvodcem studentských let v každé zemi a době, zavání, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmažený student Babberley. Řada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nostalgije. Režie byla svěřena Gustavu Skálovi - (vzpomeňme na jeho - našeho „nesmrtelného“ *Brouka v hlavě*).

Režie: Gustav Skála

Účinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný, Pavla Vitázková, Radka Coufalová, Josef Jurásek, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová nebo Eva Gorčicová, Lenka Janíková a Jan Mazák.

HRAJEME

Peter Schaffer: EQUUS

Příběh o tajemném tahu koní, nemocných životech a o duších hledajících něhu, pochází z pera autora jiné slavné hry „Amadea“, která je v režii Zdeňka Černína v Městském divadle Brno s úspěchem uváděna již první sezónou. EQUUS se o gráci a zároveň i přímochaře dotýká vzrušujícího tématu citové vykojenosti, kdy se pod tlakem nejrůznějších ideologií a fanatismů u jednotlivců ztrácejí citové kontakty. Atraktivní zápletka s detektivním nádechem, poezie všedního dne i rituálnost divadla zohraná do všech myslitelných kontur a v neposlední řadě také různá velká lidská témata, vše ještě okoreněné ojedinelými hereckými příležitostmi – to především slibuje tato světově proslulá hra, která bude poprvé v režii Zdeňka Černína uvedena v Brně.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Viktor Skála, Vojtěch Blahuta, Josef Jurásek, Miroslava Kolářová, Pavla Vitázková, Hana Holířová nebo Hana Břešťanská, Robert Jícha, Patrik Bořecký, Jana Gloccová a další.

H U D E B N Í S C Ě N A

Zdenek Merta, Stanislav Moša: PEKLO

1. díl magické muzikálové trilogie

Zdenek Merta se Stanislavem Mošou připravili pro naše divadlo již několik hudebních inscenací, z nichž ta poslední - pohádkový muzikál „Zahrada divů“ je první – muzikálová féerie „Sny noci svatojánských“ – se hraje dodnes. Tentokrát autoři připravili muzikálovou trilogii s názvem Osudové komedie. První díl Peklo, stejně jako celé dílo, je zcela novým originálním dílem ze současnosti a souvislost s legendární Danteho básní je pouze okrajová. Vše se však odehrává v našich dnech a samozřejmě se současnou hudbou Zdenka Mertu a v režii Stanislava Moši. Hlavní hrdina trilogie, nyní mladý sochař David, se stane hned dvojnásobnou obětí okolností, které mu do jeho osudu vnese bohatý aristokrat Sebastian. Ten si nechá u Davida vytvořit sochu své překrásné mladá ženy Leny, avšak z výsledné podoby sochy poznává, že se během práce na soše David do jeho manželky zamiloval. Když posléze Lena vinou Sebastianovy pomsty umírá, je nucen David podstoupit cestu peklem, kterou mu připravil strážce jeho zlého osudu Sebastian, aby pak přivedl svou lásku znovu k životu, i když ve zcela nečekané podobě. Nechceme hned nyní vyzradit celý originální příběh hledání smyslu naší existence, smyslu našeho života. Snad jen, že tím nejpodstatnějším je zde síla lidské lásky, která svou vůli dokáže překonávat i jiné, na prvý pohled nezvratné zákony našeho světa i vesmíru.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Radka Coufalová nebo Svetlana Slovákovičová, Hana Holířová nebo Soňa Borková, Petr Gazdík nebo Stanislav Slovák, Jan Apenař nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Ivana Vaňková nebo Zora Jandová, Ján Jackuliak nebo Dušan Vitázek, Igor Ondříček nebo Jiří Zmídlach a další.

Stano Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Karel Cón:

SNĚHUŘKA A SEDM TRPASLÍKŮ

Příběh, který znají snad všichni – po smrti laskavé královny matky si přivádí hodný Král domů zlou Macechu, která nedokáže snést krásu své nevlastní dcery. A když zemře i Král, je jí mladá

Sněhurka vydána zcela na milost a nemilost. Před smrtí jí zachránil jen útek do hlubin temného lesa. Na konci této strastiplné pouťi však stojí k jejímu štěstí útulný domeček se sedmi postýlkami – jedna pro Průfu, jedna pro Kejchala, jedna pro Dřímala, jedna pro Rejपालa, jedna pro Štydlína, jedna pro Štíška a jedna pro Šmudlu. Jen péče ženské ruky tu jaksi chybí a postýlky jsou poněkud malé. Osvěm Macecha se dozví, že Sněhurce se podařilo uniknout jejím spádkům a rozhodne se zavrhnout se jí sama...

Na pozadí známé pohádky bratří Grimmů, které inspirovaly proslulou animovanou verzi Walta Disneyho, tvoří hudební skladatel Karel Cón a libretisté Stanislav Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán svou osobitou stavbu, plnou hororového napětí, ztrátěného humoru i pohádkové laskavosti. Vše samozřejmě kořeněné půvabnými, chytlivými písničkami. Sněhurka a 7 trpaslíků má všechny předpoklady být příjemným představením, nabízejícím dostatek radosti i potěšení dětem i dospělým. Zkrátka milou zápravou pro celou rodinu.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová nebo Svetlana Slovákovičová, Jan Apenař nebo Milan Němec, Rastislav Gajdoš nebo Petr Štěpán, Robert Jícha nebo Aleš Slanina, Ladislav Kolář nebo Igor Ondříček, Jiří Mach nebo Dušan Vitázek, Ján Jackuliak nebo Jakub Uličník, Robert Musialek nebo Lukáš Vlček, Jakub Przebinda nebo Jiří Ressler, Michal Matěj, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný a další.

Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg

LES MISÉRABLES (BIDNÍC)

Tento muzikál byl k dnešnímu dni uveden ve více než padesáti světových metropolích: od pařížské premiéry v Palais des Sports v roce 1980 (v režii Roberta Hosseina) přes, pro dílo zlomovou, premiéru v Londýně v Barbican Arts Centre v roce 1985 (v režii Trevora Nunn a Johna Cairda) a na Broadway v roce 1987, kde byl nominován na dvanáct cen Tony za nejlepší muzikál, hudbu, libreto etc., ale i Tokio, Budapešť, Reykjavík, Oslo, Melbourne, Vancouver, Vídeň, Madrid, Stockholm, Praha (1992), Singapur, Tallin či Bělehrad. Jeho proslulost a oblibu u nejširších vrstev publika má v nejlepším smyslu na svědomí známý britský producent Cameron Mackintosh, který objevil jeho bohatou muzikalitu, emoionalitu a literární kvalitu a nechal jej přeložit do angličtiny a znovu zinstrumentovat. Příběh o uprchlém galejníkovu Jeanu Valjeanovi, který vychází z Hugova slavného stejnojmenného románu (1862), našel naprosto adekvátní zpracování v jevištním ztvárnění, v němž se mistrně prolínají příběhy hlavního hrdiny, jeho neúnavného pronásledovatele, policejního komisaře Javerta, malé osiřelé Cosetty, která najde domov a posléze i lásku studenta Maria, zvrhle komické dvojice majitelů hospody Thénardiérových, který přežívají za všech režimů... To vše na pozadí bouřlivé doby, kdy v červenci 1830 v Paříži vyrostlo barikády revoluce, již se mnozí hrdinové děje také účastní. Davové scény se střídají s intimními, láska s nenávisť a boj s nadějí v lepší svět.

Režie: Stanislav Moša

Účinkují: Petr Gazdík nebo Jan Ježek, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Lenka Janíková nebo Hana Fialová, Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Radka Coufalová nebo Marta Prokopová, Jakub Uličník nebo Dušan Vitázek nebo Tomáš Novotný, Johana Gazdíkovičová nebo Hana Holířová a další

A. L. Webber, T. Rice: EVITA

Po světovém úspěchu muzikálu Jesus Christ Superstar se oba autoři pustili do muzikálového zpracování životního osudu významné osobnosti novodobých dějin, Evy Perón. Evita je manželka diktátora Juana Peróna, první dáma Argentiny v letech 1946–1953 a obdivovaná dávy. Proti Evě a Perónovi stojí cynický levicák Che (Che Guevara) jako chór o jednom hlasu, jehož extravagantní dramatickou podobu vytvořil režisér světové premiéry v Prince Edward Theatre v Londýně roku 1978 American Harold Prince. Tento muzikál úspěšně používá dva hudební styly – soft-rock, příjemně ozvláštňují španělský prvky a ten mistrně spojuje s dramaticky odlišným moderním hudebním jazykem. Po dílech Jesus Christ Superstar a Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť (obojí v režii Stanislava Moši) uvedeme na Hudební scéně také Evitu opět v překladu Michaela Prostějovského jako v pořadí již třetí dílo této snad nejspěšnější světové autorské muzikálové dvojice.

Režie: Pavel Fieber

Účinkují: Radka Coufalová nebo Hana Holířová, Ján Jackuliak nebo Stano Slovák nebo Dušan Vitázek, Jiří Horký nebo Igor Ondříček, Robert Jícha nebo Jiří Mach a další.

POZDRAV JUBILANTOVI

Letos, ke konci února, se dožívá významného životního jubilea - osmdesátí let, literární a divadelní vědec, rodák z Frýdlantu nad Ostravicí, PhDr. Viktor Kudělka, CSc. Jeho celoživotní aktivity jsou velice bohaté, já bych se zastavil alespoň u těch divadelních, odkud pana Kudělku trošku znám. Samozřejmě, že skrze Městské divadlo Brno, jak jinak.

Utkvěl mi v paměti ještě z dob Milana Páska svými hodnotícími referáty. To se vždy hodnotila uplynulá sezona některým z brněnských nebo mimobrněnských kritiků - každá jednotlivá inscenace, podíl režie a herců, atd. - zkrátka, takový ten „nelitostný pohled“. Pan doktor Kudělka ale uměl své soudy říkat tak, aby neurazil, a zároveň, aby to byla pravda. Že je to nesnadné, o tom nepochybuje. Ale on se toho zhostil vždy s bravurou, všechna čest. Nebo pamatujete na jeho sloupky pro pamětníky v Brněnském večerníku? Ty si lidé vystřihovali a schovávali, protože je psal poutavě a ještě uměl pohladit po duši. S příchodem Stanislava Moši do funkce ředitele divadla se Viktor Kudělka stal pro naše divadlo doslova nepostradatelným. Velice si cením / a myslím, že nebudu sám / jeho dramaturgické spolupráce. Fungování dramaturga v inscenaci bývá různé, podle toho, jak na sebe slyší s režisérem. Kudělkova účast se ale vyznačovala vždy důkladností. Chápal ji jako úzkou spojnici mezi sebou a režisérem, jako jejich společnou vizi, kterou se snažil naplňovat až posedlým hledáním výsledného tvaru. Těch inscenací byla pěkná řádka, a i v letošní poslední - Williamsově Kočce na rozpálené plechové střeše - je Viktor Kudělka naším dramaturgickým strážným andělem. Navzdory zdravotnímu stavu, který mu nedovoluje chodit do divadla a účastnit se společenského života, je pan doktor Kudělka stále aktivní, plný zájmu o dění v divadle. Např.: videonahrávky ze zkoušek, které s režisérem vyhodnocuje, jsou jedním z těchto dokladů.

Nebo jeho pověsné úvodí do studia hry, plné poutavých postřehů, bonmotů i nepostradatelných rad, na něž se herci těší, je radost poslouchat. Škoda, že nevycházejí tiskem, většina se jich totiž stává suvenýrem režiséra, kořistí pro jeho šuplík.

Vedle dramaturgické činnosti je třeba zmínit i Kudělkovu práci kritickou. Kritiky psal celý život. Několik jeho hodnocení z posledních let naleznete v Ročenkách MdB, které divadlo každoročně vydává. A samozřejmě, že nezapomenutelné jsou jeho vstupy do historie Městského divadla na stránkách Dokořánu. Jako pamětník nás v nich seznamoval s nejzajímavějšími počiny divadla; režiséry, herci - a zařazoval vše do celkového kontextu divadla. V několika málo řádcích naskicoval tvar inscenace nebo herecký portrét! To je opravdu mistrovství zkratky, ve které pan doktor Kudělka vyniká nad jiné. Co popřát našemu milému jubilantovi?

Především – upřímně mu poděkovat za všechny ty dobře míněné podněty pro divadelníky, pro divadelní kolbiště, odkud jak známo, vede cesta k potlesku a radosti diváků, často skrze pot a i slzy. Ale to je u divadla normální.

A popřát, aby mu vitalita, elán a láska k divadlu ještě dlouho vydržely a zdravíčko, panebože, co nejdéle setrvalo v přijatelném stavu! Držte nám i nadále palce!

Všechno nejlepší, milý Viktoro!

Miloš Kročil, únor 2009

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

Alexandre Dumas st., Hana Burešová, Štěpán Otčenášek: **Tři mušketýři**
Zdeněk Merta, Stanislav Moša: **Božská komedie - Peklo**

Yasmina Reza: **Kumšt**

S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán a K. Cór: **Sněhurka a sedm trpaslíků**

William Shakespeare: **Večer tříkrálový**

Claude-Michel Schönberg, Alain Boublil: **Bidnící**

Tennessee Williams: **Kočka na rozpálené plechové střeše**

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice: **Evita**

Daniel Fikejz, Ivan Huvar, Rim Brezina: **Severská epopej (Singoalla)**

Anton Pavlovič Čechov: **Tři sestry**

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

KŘÍDLA 2008/2009

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Na druhé straně anketního lístku vyplňte své jméno a adresu

Zde, prosím, vyplňte následující údaje:

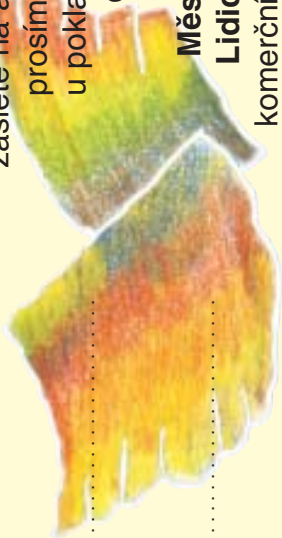
Jméno:

Adresa:

e-mail:

Anketní lístek

zašlete na adresu divadla nebo vhodíte,
prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2009.

**Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno**
komerční odd.: +420 533 316 410

ZRCADLENÍ

*Verše z muzikálu
autorské dvojice
Moša & Merta
Svět plný andělů
se dostaly na
stránky Čítanky
pro 5. ročníky
ZDŠ.*

BEZ KOMENTÁŘE

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Nenechte si ujít
NetHovor s hercem a režisérem
STANO SLOVÁKEM
25. března 2009 od 17 hodin na
<http://www.scena.cz>

Vaši otázku můžete poslat již dnes!

Manžel Stano Slovák vás prý nechce obsazovat do svých inscenací. Proč?

Ze zásady. Nedělaloby to dobrotu mezi lidmi. Asi se Stanko bojí, že bych mu do práce moc mluvila (smích).

Jste stále na mateřské dovolené? Když jste zkoušela náročnou roli Jane v Čarodějkách z Eastwicku, tvrdila jste, že si do divadla jen odskakujete...

Teď si také jen odskakuji, pořád jsem na mateřské dovolené s Tadeáškem. Třeba v minulé sezoně jsem nezkoušela vůbec nic, jen jsem občas hrála. Až teď zase zkusím Bídničky.

Až rozhovor vyjde, už vás bude hodně lidí vidět v roli Fantiny. Dnes, na začátku února, se vás ptám, jak se v této roli cítíte, co k ní můžete divákům říct?

Jsem ráda, že jsem tu roli dostala. V pražské inscenaci Bídniček jsem zpívala Eponinu, nejdříve jsem si říkala, že bych si ji chtěla zahrát ještě v jiné režii, mám tu roli také ráda, ale Fantine je pro mě výzva. Je to nová role, zralejší postava. Na rozdíl od Eponiny je Fantine mladá maminka malé Cosetty, kterou se snaží zachránit. Lidé, kteří se o holčičku starají, z Fantiny tahají peníze, je vyhozená z práce, přesto udělá všechno pro ochranu dítěte. Prodává svoje vlasy, i sama sebe by prodala. Já jsem panu režisérovi říkala, že nejsem tip na Fantinu. Vždycky jsem si myslela, že jsou to nádherné vysoké prsaté blondýny, což opravdu nejsem. Režisér mně ale vysvětlil, že potřebuje dramatickou herečku.

Jak jste se dostala k Eponině v pražské inscenaci?

Ještě na pražské konzervatoři byli Bídničci můj velký sen, dokonce někdy ve 4. nebo 5. ročníku jsem začala zpívat píseň samotáčky, tehdy to byl úplně nový muzikál. Písničku jsem nastudovala a Bídničci mě tak chytili, že jsem přečetla i Hugův román a začala se o to dílo více zajímat. Chodila jsem tehdy do muzikálové školy Petra Novotného, který mi říkal, že kdyby dělal Bídničky, moc by si přál, abych zpívala Eponinu. A když k tomu opravdu došlo, pozval mě na konkurzy. Postava Eponiny mně přirostla k srdci už při četbě románu, už tehdy jsem si říkala, že je přesně pro mě. Na konkurzu mně trochu vnucovali Cosettu, ale řekla jsem, že na „tu pindu“ už jsem trochu postarší a že ji zpívat nechci (smích)! Je to pro mě taková nezáživná role a já už jsem si těch sopranových rolí užila dost.

Můžete obě inscenace srovnat? Tedy pražskou inscenaci Bídniček Petra Novotného a zdejší?

Netroufám si srovnávat ještě před premiérou, samozřejmě pro mě jako pro herečku je to v našem divadle více postaveno na hereckém projevu. V Praze je to showbiznys a obsazují se popové hvězdy. Nechci ubírat jejich kvality, dobře zpívají, ale - jak to říct kulantně - nejsou herci, jejich jednání na jevišti je trochu horší. Samozřejmě pražská inscenace pro mě znamenala setkání s mno-

MARKÉTA SEDLÁČKOVÁ

ha lidmi. Velmi si vážím Jana Ježka, který teď u nás hostuje v roli Jeana Valjeana. Vážím si také Jirky Korna, je to naprostý profesionál, v roli Thénardiera byl naprosto skvostný. Byla tam spousta dalších lidí, ale já jsem se těšila, jak si v tomto muzikálu zahrají se svými hereckými kolegy tady v Brně.

Divák jistě musel poznat, že popové hvězdy příliš dobře nehrají...

RODINNÉ STŘÍBRO

ho jasně, ale o tom bych nechtěla mluvit, i když v pražských Bídničích už nehrají. Nechci se nikoho dotknout. Já si těch lidí samozřejmě vážím, ale herecký zážitek to pro mě úplně nebyl.

Nebyli v Praze tehdy více svázaní autorskými právy, než je nyní váš pan šéf a režisér?

Petr Novotný inscenoval v Praze Bídničky poprvé už v roce 1992 a to byla absolutní copyright. Při zkouškách před zářijovou premiérou v roce 2003 nám vyprávěl, jak přišel před jedenácti lety s nějakým režijním nápadem, ale londýnská agentura mu to hned zkouhla, velmi si svá práva hlídala. V roce 2003 už bylo všechno volnější, přesto mu-

*V roli Fantiny
v muzikálu *Bídničtí*,
režie: Stanislav Moša*

seli inscenátoři nechat v Londýně schválit kostýmy, scénu i jednotlivé zpěváky. S Městským divadlem Brno má agentura dobré zkušenosti po uvedení už několika muzikálů, takže máme absolutně volná práva. Samozřejmě že i za těchto podmínek přijede naši verzi z Londýna někdo zkontrolovat.

Zaslechl jsem termín dvoufázové zkoušení. Co to je?

Když jde do tuhého, zkouší se dvoufázově, tedy ráno i večer. Pokud není večer nějaké představení, kde by hrála většina herců. Pracujeme od desíti do dvou a potom od šesti nebo od půl sedmé do desíti večer. Někdy se zkouší i v sobotu a o svátcích.

Co to znamená, když jde do tuhého?

Když se blíží premiéra a když nás tlačí čas.

Kdy jste začali zkoušet *Bídničtí*?

Před Vánoce, ale dvoufázově se zkoušelo až od poloviny ledna. *Bídničtí* jsou těžká věc, hodně se také korepetovalo. Já mám takovou dobrou roli, že umřu po třináctém čísle. Ale větší na lidí ze sboru nebo jak se říká z company je na

jevišti opravdu pořád. V inscenaci je hodně hromadných scén a jen občas přijdou intimnější scény.

Jak se učíte roli jako *Fantina*?

Učím se při korepetici, není to nic těžkého, funguje také svalová paměť. Navíc, hudba s textem vás vede. Taky si doma popěvuji, ale Tadeášek mně to zakazuje, nechce, abych zpívala. Jen to, co on mně určí. To, co studuji, se mu nelíbí, musím zpívat jeho oblíbené písničky.

Vysledovali jste u synka už nějaké vlohy?

Nechci svoje dítě nějak idealizovat, maminky to tak dělají, ale myslím, že je hudebně nadaný. Velmi dobře slyší. Má už několik hudebních nástrojů, když mu byl rok, dostal piano, teď má nové, lepší. Hraje na něm po svém, nenutíme ho do ničeho. Má ještě xylofon a bubny. Má také vynikající rytmus. Manžel občas hraje své písničky na klavír, zpívá a Tadeášek ho diriguje, protože chce být dirigentem, ale i popelářem, hasičem, doktorem, záchranářem, vojákem a nevím čím ještě. Taky by chtěl hrát na bubny, teď zase na trumpetu. Sám se naučil hodně písniček ze *Sněhurky*, dokonce umí i kus písničky *Gavroše z Bídničtí*, protože se mu to líbilo na nahrávce. Stačí mu párkrát zazpívat a on si pamatuje. Nadaný je taky sportovně. Protože je moc temperamentní, budeme ho muset krotit.

V minulém rozhovoru jste uvažovala o chůvě.

Máte ji?

Máme dokonce tři, jedna by všechno nestačila. Jednou z nich je naše kamarádka Markétka. Druhá, Barunka, která kromě jiného vede Tadeáška k malování. A třetí, teta Svetlanka. Jinak se snažíme u Tadeáška co nejvíce střídat my se Stankem. Ale v generálovém týdnu *Bídničtí* už ho čeká babička s dědou v Poděbra-

*S Terezou Martinkovou
v muzikálu *Bídničtí*,
režie: Stanislav Moša*

S Martinem Havelkou, Yvetou Blanarovičovou, Mirkem Topolánkem a Radkou Coufalovou v divadelním klubu

dech. Od příští sezony začne chodit do školky, koncem dubna mu budou totiž tři roky, a já už normálně nastoupím do plného provozu.

Bývá Stano Slovák před premiérou, kterou režiruje, doma nervózní?

Bývá, ale u nás v rodině je klidas právě Stano. Hodně věcí ustojí (smích). Bylo by divné, kdyby nebyl nervózní. Ale že bychom to my s Tadeášem nějak pociťovali, to ne. Myslím, že bývá stejně nervózní, jako když jde na jeviště. To víte, že mu na výsledku práce určitě strašně záleží, ale nikdy nás něčím nezatěžoval.

Holdujete zimním sportům?

Stanko má rád hokej, ale hory moc neprožívá. Sjezdové lyžování – vlekem nahoru a zase dolů, to není nic pro něj. Zimním sportům vlastně holduji jen já. Doma jsem byla v Poděbradech, odkud jsme jezdili každé Vánoce do nedalekých Krkonoš, o jarních prázdninách se jelo na lyžařský výcvik, pak na Velikonoce a ještě předtím v zimě. Pocházím z lyžařské rodiny. Ovšem Stanko je úžasný v tom, že na hory s námi pojede, bude se na nás jen dívat, a popijet grog. Jednou jsme byli na Kvildě a manžel se s radostí nabídl, že u grogu bude hlídat naše malé telátko, jenže zrovna nebyl sníh...

Nezávidíte některým kolegům a kolegyním účinkování v televizních seriálech?

Nezávidím. Já jsem o to nikdy nestála, mně stačí být v angažmá tady. A hlavně nechci odcházet z Brna, kde jsme se rozhodli žít. Ani dříve jsem nepřemýšlela o odchodu do Prahy, tady v divadle jsem velmi spokojená, zahraji si jak činohru, tak muzikál. A vyhovuje mi to.

Asi bych fyzicky nevydržela další práci, mně úplně stačili Bídníci v Praze. Když dělám nějakou věc, musím ji dělat pořádně, dělám tedy vždy jen jednu. Párkrát jsem si zkusila dělat dvě věci, nedokážu se ale soustředit a je to podle mě pak vidět. Já ale nikoho neodsuzuji za to, že hraje v seriálu. Chápu, že si herci potřebují vydělat peníze, myslím, že většina to dělá kvůli penězům. Ale potom, jsou taky i lidi, kteří čekají, že možná bude i „něco víc“, a proto klidně z divadla odejdou.

Dramaturgyně Pavlína Hoggard označuje Bídníky jako přechod mezi muzikálem a operou. Nezatoužila jste si někdy zazpívat v opeře či operetě?

Ano, Bídníci je muzikál celý zpívaný, vůbec se v něm nemluví. Já ale v opeře nemohu zpívat, nemám na operu školený hlas, také opereta se dělá většinou bez portu. Po těchto žánrech jsem nikdy netoužila, je to úplně jiná kategorie, do které bych se netlačila. Já mám školený hlas, ale ne na operu či operetu.

Jak vznikla vaše předzívka Maki?

Tak mi začali říkat tady v divadle, už ani nevím, jak to vzniklo. Všichni mi tak říkají, ale pan ředitel mi říká Markétko, on je hodný.

Bojíte se v divadle globální ekonomické krize, mluvíte o ní?

(Velký smích) Uvědomuji si, že dnešní finanční krize ublíží mnoha lidem v různých profesích. Já pořád čekám, kdy krize dopadne na naši rodinu, zatím však necítím, že bychom nějak trpěli. Jasně že přemýšlíme i o tom, že lidé třeba přestanou chodit do divadla, ale minulost dokázala, že dobré divadlo vždycky ustálo všechny hospodářské krize i světové války.

Jan Trojan,
foto: jeř Kratochvíl

SHAKESPEARE: BLÁZNIVÁ JÍZDA NA SKATEBOARDU

Mít na programu Shakespeara patří k dobrému tónu repertoárových scén. Městské divadlo Brno mělo v této diváky milované autorské značce rezervu. V posledních dekádách vystřílelo tragédie (Romeo a Julie, Othello) a navrch pohádkovou Bouři. Nyní přišla na řadu bláznivá, ale i melancholická komedie Večer tříkrálový aneb Cokoliv chcete.

Novou činoherní inscenaci připravil Roman Polák v novém, dosud neuvedeném překladu Jiřího Joska. Respektovaný slovenský režisér stvořil více než dvě stě minut podívané. Tento kolos si divákovo oko získá kostýmní nádherou, bizarními maskami, ale i hereckými výkony, nezvyklými jevištními vpády dvojice skateboardistů a nepolevujícím tempem. O divákovo srdce vizuálně opulentní směs zase cinkne prostupováním veselostí, tesklivostí a humoru,

předvádějících směšně kopulační pohyby. Jindy režisér vše ztlíží do posmutnělé nálady. A v této chvíli třeba zazní šaškův jímavý song s výtečnou hudbou Davida Rottera, jenž vychází z dobových harmonií.

Polákův divadelně zručný mumraj používá prostředky, které světi jediný (a správný) účel: neztratit pozornost diváka. To se potom na jevišti třeba doslovně hází tyčka (rozuměj vrhání skutečné železné hole). Budíž. Za Shakespearových časů z jeviště zněly drsnější a podpásovější žerty. Výsledkem je rozverná moderní podívaná, která ovšem (a to je nejdůležitější) nezastiňuje či nestaví na hlavu Shakespeara samotného. Polákův Večer tříkrálový je zkrátka pozvánkou do barvitěho světa, v němž láska a bláznovství, smutek a radost jsou strany mince.

Luboš Mareček, MF DNES, 9. 1. 09

RECENZE

„Všichni lidi jsou blázni, jenomže někteří o tom nevědí.“ Tato myšlenka Erasma Rotterdamského plně vystihuje skryté poslání komedie W. Shakespeara. Váha-te-li, zda jít do Městského divadla Brno na Večer tříkrálový, pak opravdu neváhejte. Taky jsem již viděla několik inscenací této komedie.

Když pan režisér Roman Polák zaniceně vyprávěl o svých „zameraniach a viziach“, tak jsem si myslela, že už neví, co by. Roman Polák je hostující slovenský režisér a není v Brně neznámý - režíroval hry Arkádie, Bouře, Král Lear. Večer tříkrálový je ale komedie a to dokonce s komikou ve dvou rovinách. Té vysoké, urozené, představané Violou, Olivíí, Orsinem i správcem Malvoliem. Ta druhá rovina je nádherně bláznivá s excelujícím Martinem Havelkou (rytíř Tobiáš), neuvěřitelně komickým Janem Mazákem (rytíř André Chabrus) a tentokrát nostalgicky odevzdaném šaškovi Erika Parduse. Statečně jim v bláznivínách sekunduje Zdeněk Junák jako kapitán Fabian a Irena Konvalinová, komorná Marie. Když tuto bujarou společnost přijde v noci napomenout k mírnějším projevům Malvolio (Viktor Skála), vyprsknou smíchy nejen diváci, ale i herci na scéně a chvíli se prostě smějeme.

Po trochu zdoluhavěm začátku, kdy je nutno diváka seznámit, kdo je vlastně kdo, proč se převléká za někoho jiného a proč je Olivie tak nepřístupná, následuje známý příběh lásky Orsina k Olivii, Olivie k Cesariovi, Cesarii k Orsinovi, Malvolia k Olivii – dost!

Atmosféru karnevalového veselí umocňuje průvod pitoreskních maškar, někdy až hodně uvolněných.

Scéna, stejná po celou dobu, je něco mezi tobogánem a stráni samý hrb. Důstojným krokem se prakticky sejít nedá, takže i dámy v renesančních sukních přisednou – a šup dolů. Nejvíc vyhovuje dvěma skateboardistům, kteří se na ni prohánějí každou volnou chvíli.

Na závěr ještě informace, že se hraje v překladu Jiřího Joska, který se zatím nikde nehrál a hra má původní Shakespearovu koncepci bez škrťů a zásadních přesunů.

Městské divadlo má kouzelnou moc přitáhnout ty správně věrné a stálé diváky. Scházejí se tu přátelé. A to je víc, než jen jít do divadla.

*Naděžda Parmová,
ZRCADLO Blanenska a Boskovička, 13. 1. 09*

NAPSA LI O NÁS

kteří někdy neváhá útočit na první signální soustavu.

The Twelfth Night, tedy Dvanáctá noc – jak se dílo v originále jmenuje – označuje konec periody po Štědrém večeru a narození Krista, kdy zimní svátky končily bujnými slavnostmi a karnevalovou rozpuštěností. Polák svou inscenaci rozpuštěl korunoval a zakončil příchodem Tří králů, poletováním sněhu a idylicky přetáplou masopustní rozverností v tuzemských krajích. Prostě bláznec...

Vše je tedy – jakoby v duchu podtitulu hry Cokoliv chcete – postavené na hlavu: zamilování blouzní jako blázni, šašek naopak moudře poučuje a mnozí nejsou ti, za které se vydávají. K tomu připočtete motiv dvojnic, dvojici ochmelků, prohanou komornou a k šilenství dohnaného správce. A všichni se motají v pestrém kolotoči. Téměř každý tady někoho miluje, ale tato láska není opětována. A jako by té magorie nebylo dost. Finále sice korunuje trojnásobná svatba, nikdo však nedostane toho, koho si původně vyhlédl! Shakespearovský překladatel Antonín Přidal krásně hovoří o dramatu „o prchavém mládí, o zoufalství odmítnutých a syrovém nečase“.

Mnoho pochybovačů (zčásti oprávněně) tvrdí, že mnohé v ději a motivech překombinované Shakespearovy komedie patří k tomu slabšímu v kontextu jeho díla. Ostatně provést diváka zábavně tímto dějově, tematicky i významově spletítm labyrinthem je skutečně těžké. A tak režisér Polák nešetří nikoho a ničeho. Pocit neohrožený přímořské krajiny, ale i uklouznutí na nástrahách citů skvěle podtrhává scéna Pavla Boráka. Zvrásněná jako skejtácká rampa vyžaduje od herců fyzickou zdatnost a mrštnost. A nad vlnami jeviště divoce bouří z projekce skutečný oceán.

A z těchto nekonečných příbojových srážek vodních mas a také lidských představ, tužeb, emocí a neopětovaných citů se rodí tajemství Polákovy inscenace.

Nejvíce zamilovaní (Orsino a Olivie) jsou ve své touze teatrálně a karikovaně přepjatí, což jen podtrhává skupina groteskně obudných masek často

„SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ“ - OKOUZLUJÍCÍ POHÁDKA S VELKOU DÁVKOU NADSÁZKY!

Jedním z úkolů muzikálových serverů je uveřejňovat čerstvé recenze, nebo jak někdo říká kritiky... Ovšem někdy to má takový „kritik“ těžké, protože se někdy může do předváděného díla natolik zamilovat, že mu odpustí všechny jeho malé chybičky a prostě se dvě hodinky nepoutaně baví. Těžko říci, jak u recenzentů denního tisku, ale snad se dá říct, že právě to je případ nové, poměrně nečekané, pohádkové bomby pro celou rodinu, muzikálu „Sněhurka a sedm trpaslíků“ v režii Stano Slováka v Městském divadle Brno!

(Viděno na veřejné generálce a premiéře 5. a 6. prosince, bohužel obsazení bylo až na jednu malinkou výjimku zcela totožné)

Pohádkové příběhy se samozřejmě dají adaptovat všelijak, v muzikálu se však nečastěji vezme chronicky známá příběhová linka a dopíše se několik chytlavých a snadno zapamatovatelných melodií. To vše „Sněhurka“ obsahuje, přesto na to tentokrát autoři, což jsou hudební skladatel Karel Cón a hned tři scenáristé Stano Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán, šli trochu od lesa a vlastně tak kritikům trochu ubrali vítr z plachet. Vzali sice základní linku a charakter, ale obalili ji kvantem nadsázky, kilogramy mnoha vtipných situací, které jsou vkusně opepřeny i humorem poněkud černějším, osladili ji tunami nápadů, několika původními dějovými zvraty (Macecha dostala do vínku tentokrát hodně mocná kouzla), a tak vám vlastně ani nemůžeme více přiblížit děj, (ale věříme, že nás čtou vzděláni lidé a základni motivy už sami dobře znáte) jakýkoliv prozrazený moment mírně snižuje zážitek z představení, a pokud by lavina prozrazování spustila naplno, asi by se jen těžko zastavovala.

Dobrych nápadů je v inscenaci skutečně přehšel (ne-li dokonce dvě až tři) a podílil se na nich celý tým, tedy nejen autor hudby (o níž si povíme ještě trochu níže), režisér a scenáristé, ale zcela jistě i třeba scenograf Jaroslav Milfajt. Scéna ke „Sněhurce“ je totiž naprosto magická, ze začátku se ocitnete v prostředí, co jako by z oka vypadlo výtvarnému stylu z prvních filmů Walta Disneyho, následně budete žasnout z pojetí královna zrcadla (to zpívá dokonce dvojhlasně) a až se před vámi poprvé objeví chaloupka trpaslíků v jinak strašidelném lese, vše je nasnadě, je to naprosto nádherná pohádka, vhodná skutečně pro všechny, od těch nejmenších (odhadem od tří let), až po dědečky s babičkami. Podařil se i ten husarský kousek, že by se všichni měli bavit rovnoměrně, jednotlivé obrazy jsou po této stránce brilantně vyvážené.

Jan Apolenář zkrátka boduje a do už tak bohatého výtvarného nezapomenutelných výrazně zapisuje další. Jeho Macecha není lacinou napodobeninou transvestitů, ba naopak, je charismatickou ženou, v tom pravém slova smyslu, správně sebevědomou ŽENOU, akorát že se jí moc nedaří. Ale je zde logická souvislost, jakmile takovouto ženu hraje muž, navíc zpěvák, jehož hlas opravdu sahá od basu až po tenor, vyvolává to samozřejmě zejména (nejen) u dětí jak nekonečné salvy smíchu, tak i trochu toho strachu, namíchané tak akorát v poměru 80:20 ve prospěch smíchu. Navíc ho na konci

představení nově uvidíte i v taneční rovině a kdo jeho kariéru sleduje bedlivěji, ví, že v této důležité muzikálové složce zatím velkou příležitost nedostal. Lze ale říci, že jeho nová role mu toto „manko“ bohatě vynahrazuje. A že je na co se koukat.

Účinkující v trpasličích rolích se zřejmě rozhodli, že nebudou nikoho zastihovat a raději vytvoří vynikající tým, ač by si mohl vůdčí úlohu nárokovat například Prófa Igora Ondříčka, Šmudla Vojtěcha Blahuty, podobné ambice by mohl mít i Dušan Vitázek jako Rejpal. Táhnutí za jeden provaz je ale na výběrnou. Mužiči (pardon, vlastně muži) nejen půvabně hláškují, ale díky invenční choreografii Hany Kratochvilové-Josefičkové se mohou u náležitě vyřádit! Pro správné zhodnocení jejich výkonu se hodí upravit si jednu citaci ze hry: „chlapi, bravo!!!“

Ani ostatní postavy nejsou k zahození, například Petr Štěpán coby Myslivec a na úplném začátku také Tatínek využívá své chvíli naplno, i když je zrovna jeho role nejzávažnější z celého díla a navíc mu jeho smutné blues o relativnosti roků/kroků nesmírně sluší. Robert Jícha je zase naprosto dokonalejším princem, jak naivním, tak odvážným i se smyslem pro spravedlnost. Je vidět, že každého jednotlivce v tomto kuse pobyt na jevišti baví a plnou měrou se to přenáší do hlediště.

Hudbu Karla Cóna (autor hudby například k roztočile pohádce „Princezna se zlatým lukem“) lze jednoduše charakterizovat jako multizánrovou, od půvabné ukolébavky, přes blues a sambu, od skladyb inspirovaných muzikálem „Na skle malované“ až k rocku a to vše až neskutečně přirozeným a automaticky přijímaným způsobem.

Je třeba v souvislosti s hudební stránkou zmínit ještě jednu věc. Ač se to nezdá, do Česka zřejmě nastupuje nový trend v oblasti žánru. Můžeme ho nazvat třeba muzikálem „citačním“. Vysvětlení: v díle je skryta další úroveň humoru, spočívající v tom, že ne všechny citace ocení běžný divák, ale odborník si „pošmákně“, „Svejk“ se v podstatě spolehl na citace lidových písní a státních hymen. Jak s citacemi pracuje „Sněhurka“? Možná úplně nejlépe ze všech uvedených příkladů. Divákoví totiž naservíruje rovnou ta nejslavnější díla jako „Jesus Christ Superstar“ (ovšem nepočítejte se slavnými fanfárami) a „Fantom Opery“ (tady se na nejslavnější motiv spolehněte), ovšem dělá to tak, že jsou tam vloženy jakoby „mimoděk“ a zkrátka najednou zazní. Myslelo se i na milovníky opery: Prakticky v plném rozsahu zazní kankán z „Orfea v podsvětí“ a je chytlavě otextováni! Tvůrci panu Offenbachovi poděkovali i v programu, přeci jen, chytlavější melodii ve světě partitur asi naleznete jen těžko.

Logicky má „Sněhurka“ i pár nedostatků, ale jelikož je všechny dokáže díky nasazení souboru téměř dokonale skrýt, skoro si jich ani nevšimnete. Vždyť co je na tom, že rýmy písní jsou trochu jednodušší (aspoň dětem budou připadat srozumitelné a velmi snadno zapamatovatelné, je možné, že napodruhé si zapamatujete melodie skoro celého díla), a scény Sněhurky v chaloupce s Macechou a jejími zákeřnými dary se opakují v prakticky nezměnné podobě třikrát za sebou, ale nijak zvlášť to díky osobním vkladům herců nevdává, navíc asi nejvčetně

(Se schovankou a Evitinou sestrou Elisou, pařížskou revolucionářkou TEREZOU MARTINKOVOU, toulající se Komenského Labyrintem srdce jsem si zaskočil do závodní jídelny na meničko. Právý okamžik na několik otázek, když to vezmu pozpátku, tak nakonec jsem položil naprosto demontní otázky /promiň Marečku!/. Jaký by si přála automobil, kdyby na něj měla, a co je doma její nejoblíbenější předmět.

Přemýšlím, co já mám nejraději... když otevřu dveře... Domov je pro mne útočiště, nejraději si uvařím čaj do velkého hrnku, který mi dala Hanka Kovářiková, nikdy ho neumyvám, a tak se tejn krásně usazuje na stěny. S kouřícím čajem se usadím na židli u okna a svět mne krásně mívá, veškeré přetlaky nasbírané během dne ztrácejí na intenzitě. Na jedné straně různobarevné listy parku podle ročního období, a na druhé lidé se svými

TANČÍ

příběhy. Osudný bude ten hrnek, který mi připomíná Hančin usměv a zároveň zosobňuje domov. Žiji sice ve středu města, ale naštěstí ve velmi tiché ulici. No a auto, to je mně docela jedno.

A jak jsi na tom s módou, v čem nejraději mezi lidí? Pokud bude teplo, tak klidně ve spodním prádle, jinak v tom nevolnějším oblečení, nejsem salonní slečinka. Raději mluv o jahodách, mňam, mňam, mňam se šlehačkou a cukrem, no a v botech na šteklech to moc neumím, tenisky taky nemusím, že bych tedy vyrazila bosá?!?

(Přes Terezčin zvonivý smích jsme se s podnosem dostali na řadu. Tereza si dala lososa a já zůstal u knedličkové polévky). Kdy a s kterým muzikálem ses setkala poprvé?

To jsem už byla zatraceně dospělá holka, překročila jsem osmý rozhodující rok a zvažovala svoje životní šance na cestách mezi školou a zájmovými kroužky. Když tu do mého života vstoupil zázrak, někdo přinesl hodně ohraný video pás s nahrávkou Formanova filmu Hair. Osmiletá dáma se najednou potkala s úplně jiným životem, táta sice byl hipisák a věřím, že si i toho jointa ubalil a nosil ty nejširší zvonáče široko daleko, ale Hair to byla revoluce. Táta hipisák je muzikant, a tak jsem byla od malička vedena k vztahu k muzice, no jo, ale

vztah k muzice a najednou Hair. Svět se změnil během jednoho večera, kdy jsem třeštila oči na televizní obrazovku. Revoluce!!!

Trošku skočím desetiletí a jsem strašně šťastná holčička na jevišti Hudební scény Městského divadla a patřím mezi partičku newyorské svobodné mládeže a z nejmmodernější aparatury mne do duchen jevištního prachu v báječné atmosféře poráží stále úžasná muzika Hair.

(Cink, to mi upadl z tácku přibor, ještě že už jsme u stolku.) To byla tvoje první role v našem divadle, jak to pokračovalo?

Hair jsem musela vydýchat, ale šoky pokračovaly, zahrála jsem si nahatá (hihi) v Bouři, pořádně se vyřádila v Komenského Labyrintu, pokecala si s dámičkami z Eastwicu, líbala se stydlivě, ale vášnivě a vrucně s Haničkou Kovářikovou v muzikálu Cabaret, abych se uklidnila jako operetní schovanka a stále jsem se nenápadně jako slušné děvče bez hlasitého pokřikování hlásila o nějakou roli rolí. Nemůžeš někde zatlachtit, abych si zahrála třeba něco takového jako Viktor Skála ve Večeru tříkrálovém, mně by žluté punčochy s podvazky křížem také určitě slušely, možná i víc než Viktorovi (se vši účtou k jeho aristokratickým nohám), také nikdy neodpustím Robertu Jíchovi, že mi vyfoukl před lety roli Mercuria v Romeu a Julii (no když si klekne a bude zkroušeně šudlat rukama, tak se nad

S Urošem Smolje v muzikálu Cabaret, režie: Stanislav Moša

**V muzikálu Cabaret,
režie: Stanislav Moša**

ním smilují) nebo Athose v Třech mušketýrech. Já bych to těm kardinálovým pacholkům natřela, to by Bureška koukala..

Bože, to ale jsou mužské role, a mimo to, já tu moc pohříchu nemám!

Neříkej? No škoda, mě láká mužský svět!!!

Vratme se k tvému prvnímu setkání s divadlem na Lidické (nechceš zákusek?), jaký jsi měla první dojem z našeho divadla?

Nechci, jahody v závodce stejně nemají. To se nedá popsat, byla jsem delší čas na stáží ve Vídni a ani tam neměli tak dokonale vybavenou scénu, tak úžasně sladěnou zvukovou a světelnou aparaturu, s takovou symbolikou se ani ve světě tak často neseškás.

(Dostal jsem chuť na cigaretu a to už osm let nekouřím,...) Teď tě diváci uvidí v nejslavnějším muzikálu všech dob, příběhu, který už vidělo na padesát milionů diváků, jen v současnosti se hraje v třiceti šesti zemích světa, patříš mezi ty miliony?

Tady jsem naprosto nepolíbená, muzikál Bídnicí jsem ještě neviděla, ale příběh jsem samozřejmě četla.

Nebolí ta čtba?

Tlustá kniha, silný nadčasový příběh. Myslím, že mám dostatečně barvitou fantazii, a tak se do Paříže roku

1832 umím přenést. Příběh je to úžasný a velmi dobře napsaný, pochopitelně na prkna divadla se dostane jen zlomek knížky, ale co nestihnou písmenka, to dokreslí úžasná hudba, přenádherné melodie. Vsadím se, že každému divákovi odcházejícímu z naší produkce budou ještě dlouho v hlavě znít některé z melodií. Nediv se, prosím, mému nadšení, tady se opravdu podařilo skloubit fantastický tvůrčí team. Třeba scéna, tou jsem naprosto okouzlená, když se rozsvítí reflektory a stojím v kostýmech uprostřed jeviště, tak mám silný pocit, že jsem opravdu uprostřed Paříže. Je to scéna největší a nejnákladnější, jakou jsem kdy v divadle viděla, a těší mne, že jsem součástí tohoto zázraku (dlouhé mlčení). Od dirigenta, scénografa, kostýmní výtvarnice přes osvětlovače, zvukaře a techniku to prostě nemá chybu. Když si jenom spočítám nás, co ve světle reflektorů předvádíme divákům příběh z předminulého století, je to při alternacích téměř přes stovku těch nejlepších herců, kterými tento kraj disponuje...

(V závodce je takový kravál, že mám strach, že na magnetofonový pásek se jemný hlas Terezky ani neprobouje, no když, tak si budu muset vymýšlet. Trošku mystifikace neškodí, jak nám předvedl David Pestrobarevný.) Jak si myslíš, že osloví muzikál Bídnicí mladou generaci, nebude pro ni příběh z francouzské revoluce již trochu pasé?

To teda určitě ne, v každé době se vyskytnou situace, kdy je potřeba, aby se mladí dali dohromady a čelili nějaké nespravedlnosti či úletu vládnoucí garnitury.

Proti čemu by ses bouřila dneska?

Ani se neptej, musela bych nad tím pořádně zapřemýšlet, ale jen se rozhlédni kolem sebe, jsi se vším spokojen? A to já jsem velký optimista. A dej mi už pokoj, musím zpět na zkoušku, jinak pokuta za pozdní příchod.

Měl jsem pravdu. Na magnetofonovém pásku byl víc slyšet zpěv Karla Gotta z jídelního megafonu než hlas Terezy Martinkové, takže nevím, zda jsem si její odpovědi vlastně všechny nevymyslel...

*U knedličkové polévky
s fotoaparátem jef Kratochvíl*

**S Urošem Smolje
a Hanou Kovářikovou
v muzikálu Cabaret,
režie: Stanislav Moša**

**Po premiéře
v divadelním klubu**

ší hit díla - píseň „Kačaba“ si po tolikerém opakování jistě rádi odnesete v hlavách domů.

Vy ostatní mi snad odpustíte, že tento článek není vlastně ani trochu kritikou, ba naopak jednou velkou pochvalou, ač ta vlastně od na první poslech negativně znějící kolegyně není zatím oficiálním literárním žánrem. Nevadí, „Sněhurka“ si pochválit zaslouží a to plnou měrou. Atmosféra na premiéře (i na veřejné generálce) totiž byla naprosto bezprostřední, zkrátka vskutku pohádková, což značí, že představení mělo ten správný účinek. A o to přece jde především. Doufejme, že „Sněhurku“ si s dětmi užili i novináři a náležitě ji ocení, je totiž v rámci typu show „pro celou rodinu“ značně průlomová.

Ondřej Doubrava, Musical.cz, 17. 12. 2008

SNĚHURKA, OBŘÍ TRPASLÍCI A FASCINUJÍCÍ „MACECH“ Městské divadlo Brno uvádí od prosince na své Hudební scéně původní český muzikál na motívy známé pohádky bratří Grimmů

Sáhnout na roky prověřenou klasiku a přetvořit ji v novodobou moderní látku, to pokaždé vyžaduje dost odvahy. Tím spíš, jde-li o notoricky známou pohádku, na které vyrostlo už několik generací dětí. A k tomu ještě musíte mít na paměti, že dětský divák je ten nejkritičtější a svými reakcemi dává nekompromisně najevo, co ho zaujalo a u čeho se naopak nudí.

S tím vším si však dokázal poradit čtyřčlenný tým Městského divadla Brno ve složení Karel Cón (hudba), Stano Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán (libreto), který v prosincové premiéře uvedl na Hudební scéně osobitou verzi pohádky Sněhurka a sedm trpaslíků. U obou známých herců ze souboru divadla šlo přitom o autorský debut, pro Stana Slováka navíc teprve o druhou profesionální režii.

Při úpravě textu do podoby „bláznivé muzikálové pohádky pro celou rodinu“ se kvartet tvůrců inspiroval jak klasikou od bratří Grimmů, tak i proslulou animovanou verzí Walta Disneyho. Základní příběh včetně šťastného konce autoři zachovali, ale navíc ho obohatili pár novinkami.

Tou nejzajímavější je obsazení klíčové role Macechy mužem. Tvůrce k tomu údajně vedla úvaha, že „tak zlá a krutá osoba by nemohla být žena“. Riskantní tah jim vyšel z velké části díky výbornému ztvárnění Jana Apolenáře, který tak po Sebastianu von Steinbergovi v Pekle přidává do svého rejstříku roli další pokřivený charakter. Po počáteční lehece transvestitní šarži Apolenář postavu bravurně rozehrává. Dovede být sebestředně spokojený, úlisně milý i krutě necitelný. To všechno navíc s neskrývaným zaujetím. A jakoby mimochodem k tomu přidává spolehlivě odzpívané náročné party a po celou dobu i obdivuhodnou jistotu a eleganci při chůzi na podpatcích!

Až fascinujícím způsobem ztělesněné zlo tak vlastně v celém příběhu trochu upozaduje hlavní postavu a jedinou ženskou energii na scéně – Sněhurku. A to i přesto, že její postava v podání Radky Coufalové postupně vykonává všechny činnosti tak, jak je známe z pohádky: uklízí trpaslíkům chaloupku, chystá jim snídaně, usíná a zase ožívá, nachází štěstí v náručí prince...

Kontakt s dětským publikem tak nejnázne nazývají trpaslíci Prófa, Kejchal, Dřímál, Rejpal, Stydlní, Štístko a Šmudla, kterým v tom kromě vtipných dialogů pomáhají chytlavé melodie, energií nabité choreografie i nevšední nástupy přes orchestřiště. A po tom, co vám to ve své úvodní písničce sami vysvětlí, nebudete už ani tápat, proč navenek vypadají spíš jako obři. A i když jsou jim teď postýlky trochu malé, atributy trpasličího chování, jako třeba kutání v dolech, jim zůstaly.

Po hudební stránce využívá inscenace všech možných žánrů, které rytmem korespondují s dějem (marš, samba, blues, valčík). V jednom místě zaznívá i trpasličí vícehlasný chór ve formě „a capella“.

Pohádková snovost a přitom účelnost zdobí scénu vytvořenou Jaroslavem Milfajtem, který například ztvárnil jak královský zámek s malebnými věžičkami, tak i dřevěnou chaloupku trpaslíků, strašidelný les s oživlými lesními plody a komnatu macechy se zpívajícími kouzelným zrcadlem. K dotvoření vnitřních i venkovních realit si přitom šikovně pomohl technickými vymoženostmi, které Hudební scéna nabízí (točna, výsvutné jeviště, propadlo).

V autorské dílně Městského divadla tak vznikl jednoduše podaný příběh s přívlastky hravý, laskavý, humorný, bláznivý. Pokud si tvůrci na začátku vytýčili za cíl zaujmout malé i velké, povedlo se jim to.

Potvrzují to hlavně reakce dětí, které při představení chvílemi nahlas komentují děj nebo si pobrukují písničky. Pokud tedy nebudete v současných mrazivých dnech vědět, jak svoje ratolesti zabavit, vezměte je do divadla. V sedmi se to totiž táhne líp.

Lenka Suchá, Brněnský deník, 5. 1. 09

ORIGINÁLNÍ RODINNÁ PODÍVANÁ S TROCHU POPLETENÝM NÁZVEM...

... Proč popleteným názvem? Dle mého názoru by se tato muzikálová pohádková komedie měla jmenovat „Macecha a sedm trpaslíků“. Jak již poznamenal Ondra ve svém zhodnocení „Sněhy“ (takto se přezdívá Sněhurce nejen přímo na jevišti, ale i mezi fanoušky MDB), autoři z hlavní postavy Sněhurky udělali postavu téměř vedlejší. Na jednu stranu je škoda, že se plně nevyužil potenciál Radky Coufalové, ale na stranu druhou by se musel ukrást prostor dokonalému Janu Apolenářovi v roli macechy, a to by zase byla velká škoda.

Na první pohled je nápad na mužského představitel kruté královny poněkud šilný, ale na jevišti při plném využití hereckých a pěveckých kvalit Jana Apolenáře, není pochyb, že to nebyl špatný tah. Naopak to plně přispívá ke komediálnosti celého díla, i kruté macešiny výkřiky vyznívají spíše komediálně, zvláště když jsou doplněny ladnými tanečními kreacemi. „Macešák“ si po právu pro sebe uzmul velkou část představení a sklídl za to nejděší závěrečný potlesk a i přes zápornost postavy si získal většinu dětských diváků.

Právě pro děti je tento muzikál určený – přispívá tomu líbivá rozmanitá hudba (která je plná odkazů a bystrý posluchač v ní najde úryvky například k Jesus Christ Superstar nebo Fantoma Opery, uslyšíme ale také kankán), roztomilá scénografie, pohádkové kostýmy a především všech sedm trpaslíků. Ti jsou hraví, vtipní, rozverní... zkrátka zcela ide-

ální stvoření pro děti. A když všech sedm trpaslíků doslova „vlitne“ do hlediště a dětičky si mohou podat ručičku se svými hrdiny, je to pro ně rozhodně veliký zážitek. Bavit se budou samozřejmě také dospělí a příznivci hudebního divadla.

Potěšen jsem byl také pěveckými výkony, Jana Apolenáře jsem již zmiňoval, dále bych vyzdvíhl dvojhlas kouzelného zrcadla - Martu Prokopovou a Petra Šmířáka. Tradičně skvělý výkon podal i Robert Jícha (princ) a zahanbit se rozhodně nenechal ani Rastislav Gajdoš (myslivec). Trpaslíci neměli pro sólové výstupy žádný prostor, drtivou většinu partů tedy zpívali dohromady. A dobře! Z jejich party lze vyzdvihnout herecký výkon Šmudly Alana Novotného.

Celkový dojem? Skvělý! Ač nemám příliš rád rodinné muzikály, bavil jsem se, stejně jako celý zaplněný sál Hudební scény Městského divadla Brno. Sněhurka se nemá opravdu za co stydět a vytýkat se dají pouze drobnosti. Pokud bydlíte blízko Brna a máte děti, rozhodně neváhejte a jděte na nejbližší představení. A pokud máte rádi kvalitní a originální hudební divadlo, rozhodně byste si Sněhurku neměli nechat ujít, odcházet zklamaní rozhodně nebude!

Pavel Košatka, Musical cz, 17. 12. 2008

NEJ(VĚTŠÍ) TRPASLÍKY MAJÍ V MĚSTSKÉM DIVADLE

Jako čtvrtou inscenaci letošní sezony nasadilo Městské divadlo Brno na repertoár doslova trhák. Začátkem prosince měla premiéru bláznivá muzikálová pohádka Sněhurka a sedm trpaslíků, která je určena pro celou rodinu.

Libreto představení, vycházející ze světoznámé pohádky Jakoba a Wilhelma Grimmů, je dílem trojlístu Stano Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán. První zmiňovaný je pak zároveň režisérem tohoto kusu. Temperamentní, svižná a libivá hudba pochází z pera Karla Čóna, jenž mnohdy letmo zabrousil do notoricky známých melodií. Za všechny jmenujme „trpasličí“ kankán Jacquese Offenbacha.

Scéna, která dotváří vskutku pohádkovou atmosféru, je spolu s kostýmy lesních plodů dílem dvorního scénografa divadla Jaroslava Milfajta. Ztrřštěné trpaslíky, líbeznou Sněhurku, samolibou Macechu či dvořany do kostýmů obléká Andrea Kučerová. A svého úkolu se zhostila na výbornou. Scéna, kostýmy či choreografie Hany Kratochvilové do sebe zapadají jako dílky puzzle a dotvářejí pospolu kouzelný pohádkový svět, v němž nechybí notná míra nadsázky a povedených gagů. Nespornou devízou představení je také světelný a zvukový design. Působivý je například zvuk strašidelného lesa nebo spláchnutí Macechy v závěru.

Slovákova Sněhurka je plná překvapení. Jedním z nich je například skutečnost, že do rolí trpaslíků byli obsazeni jedni z nejvyšších členů muzikálového ansáblu divadla. Tato skutečnost je v příběhu elegantně objasněna. Zlá Macecha oblíbené trpasličky zaklela, a tím pádem se z nich stali ti největší trpaslíci na celém světě. Oproti Igoru Ondříčkovi, Dušanu Vítázkovi, Jánku Jackuliakovi, Lukáši Vlčkoví či Michalu Matějovi působí Radka Coufalová (v alternaci Svetlana Slovákova) coby Sněhurka skutečně drobnoučkým a éterickým do-

jmem. Dalším režisérovým „fórem“ je obsazení úlohy Macechy. Naprosto bravurním způsobem tento poměrně náročný part ztvárňují Jan Apolenář či Milan Němec. U dospělého publika je to právě Macecha, která sklízí největší ovace. U dětí naopak jednoznačně vítězí známá sedmička.

Sněhurka a sedm trpaslíků je divadelním dárkem pro diváky všech věkových kategorií. Přejme tedy nejnovějšímu přírůstku divadla, ať se dlouho drží na repertoáru. Zaslouží si to.

Sněhurka a sedm trpaslíků
Městské divadlo Brno
Premiéra: 6. prosince 2008

Jana Svozilová, Kult, leden 2009

TŘI KAMARÁDI A JEDEN BÍLÝ OBRAZ

Od konce minulého století náleží kosmopolitní Pařížanka židovsko-iránsko-maďarského původu Yasmina Reza, scenáristka a prozaička s hereckou a režijní průpravou, ve světě a také u nás k nejpobulárnějším francouzským dramatikům.

Předloha, převedená zhruba do pětácti jazyků a do hovorové češtiny přeložená Michalem Láznovským, nabízí divácky přístupný, ale nikoli toliko zábavně povrchní pohled kultivované a empatické ženy do mužského světa. Tři dlouholetí, povahově rozdílní přátelé ze středních vrstev - letecký inženýr Erik (Erik Pardus), úspěšný zubní lékař Viktor (Viktor Skála) a mladší papírnický prodavač Lukáš (Lukáš Hejlík), resp. Patrik (Patrik Bořecký) - prožijí a naštestí posléze překonají názorovou roztržku, způsobenou hned v expozici faktem, že si Viktor za nemalé peníze pořídil od uznávaného modernisty abstraktní obraz, jehož celá plocha je víceméně pouze bílá (ukázky podobných artefaktů ostatně názorně dokládá tradičně důkladný programový tisk nové dramaturgyně Kláry Dvořákové).

Režisér Zdeněk Černín, známý svým citem pro práci s hercem, ač si byl pochopitelně vědom toho, že neprezentuje žádnou textovou novinku, věnoval se svým obvyklým týmem (vhodně stroze minimalistická, všem bytům společná výprava Jana Duška s třemi kusy soudobého sedacích nábytku bez přestaveb a s civilními kostýmy, vtírávé jednoduchá hudba Davida Rottera, tvární účinkující) notoricky známému textu náležitou, místy až mravenčí realizační péči. V originále dosti umlenuou hru vhodně proškrtal a při respektování jejího konverzačního charakteru se soustředěním na jemnost přesně umístěných replik verbální složku podle možnosti co nejčastěji zhušťoval a zkrátkou transformoval do roviny akční, gestické, mimické, mizanscénové, temporytmické atd. Osmdesátiminutový nonstop večer dělil do krátkých, rychlými střihy navazujících sekvencí. Ani na rozměrné Člnoherní scéně se nezaletl momentů zdánlivě statických (lakonické zámlky a pauzy). Docela ku prospěchu bylo také nahrazení původních jmen skutečnými křestními jmény věkové možná trochu omlazených protagonistů. Nemáme tu prostor na detailnější ocenění jednotlivých nekarakterizujících výkonů - Skálava intelektuálního, méně snobského cholerika, Pardusova potuochle užtěpačného, grimasám se nebránícího ukázněného klauna nebo typově zčásti odlišného Bořeckého

**Veselá hra
o smutku
a stárnutí sira
Johna Falstaffa,
režie: Stanislav Moša**

**S Milošem Kročilem
a Evou Gorčicovou v komedii
To vánoční šturmování
režie: Stanislav Moša**

**S Petrou Jungmanovou
v muzikálu Babylon,
režie: Stanislav Moša**

**Se Svieňanou Slovákovou
a Alenou Antalovou
v muzikálu Peklo,
režie: Stanislav Moša**

**Se Stano Slovákem
v komedii Švejk,
režie: Stanislav Moša**

**S Janou Musilovou
v operetě
Ferdinand, kd'E ste?,
režie: Thomas Schulze
-Michels**

**S Jitkou Čvančarovou
v muzikálu Nana,
režie: Petr Kracík**

**V muzikálu
Zahrada divů,
režie: Stanislav Moša**

SALON MdB JAN APOLENÁŘ

*S Lucíí Bílou
v muzikálu
Sny svatojánských
nocí,
režie:
Stanislav Moša*

*S Alenou Antalovou
v muzikálové trilogii
Peklo,
režie: Stanislav Moša*

a Hejlíkova smířlivě lavírujícího outsidera. Pozorný návštěvník rád vychutná četné situační nuance, pulzující nálad, drobné trapasy či chvíle pravdy a posléze i motivy „čechovovskyy“ vážnější, katarzi ústící do nepatetické chvály neokázale obětavého, „opečovávaného“ přátelství.

Navenek nenápadná, leč sympaticky minuciézní inscenace Kumštu představuje stylově souladný, ve všech složkách vyvážený celek.

Vít Závodský, Kam-příloha č. 1, 2009

S BIBLÍ Z BRNA DO VÍDNĚ

Byl to zvláštní pocit jet do Mekky evropského kontinentálního muzikálu Vídně na premiéru původně brněnské inscenace juvenile Tima Rice a Andrewa Lloyd Webbera Josef a jeho kouzelný pestrobarevný plášt v režii Stanislava Moší. Navíc do moderního zábavního komplexu Wiener Stadthalle poblíž západního nádraží, do níž každý den proudí tisíce lidí za zábavou od lední revue, přes koncerty a programy pro děti a seniory, až po kina a divadla. Příjemný tmavě červený interiér divadelního sálu nevypadá, že pojme hned dvě tisícovky diváků, na premiéře 1. října v něm mnoho volných míst nezůstalo. V přilehlém rozlehlém foyer vedle němčiny halasila čeština, neboť na tu slávu přijelo mnoho lidí z české a zvláště brněnské divadelní branže. Někteří třeba jen nakrátko, sotva si po úspěšné premiéře připili se spokojenými aktéry a producenty, už spěchali zpátky do Brna, protože od rána zase zkoušeli neméně slavnou Evitu stejné autorské dvojice, kterou záhy premiérovali v Německu. Není v Česku druhé divadlo s tak rozsáhlými uměleckými a producenty aktivitami po celé Evropě, ostatně nastudování Josefa už před třemi lety prošlo půlstovku evropských měst a městeček a jeho vídeňská premiéra úspěch brněnské produkce jen korunovala.

Nevzpomínám si, že by se tento muzikál na biblické téma ve Vídni hrál, zájem diváků vzbudilo také obsazení dvou vídeňských hvězdíček populární hudby: v titulní roli Markus Neugebauer a v roli Vypravěčky Elisabeth Sikora, která s režisérem Mošou spolupracovala už na německé verzi Cabaretu. Produkci na rozdíl do brněnského uvedení doplnil velký dětský sbor, který posedával po krajích jeviště na patřičně pestrobarevných polštářích a přihlížel, jak se vídeňští, posílení čtyřmi brněnskými herci, s muzikálem vypořádali. Z Městského divadla dodali také jedenáctičlenný orchestr vedený Karlem Cónem. Vídeňské obsazení se na konkurzech vybíralo z 250 herců a tanečníků a dokonce z šesti stovek dětí! Aplaus upřímný a mohutný. I s předpremiérami se produkce reprízovala v bloku do 19. října sedmáctkrát, poté přišel na řadu Prokofjevův balet Romeo a Julie, po něm Evita a tak dále. To jen pro příklad tamějšího repertoáru. A ještě pro zajímavost: vstupné od 28 do 62 eur.

Stalo se zřejmé vůbec poprvé, že ve Vídni požádali o nastudování divadelní inscenace českého režiséra a jeho tým.

Josef Herman, Divadelní noviny, 9. 12. 08

V BRNĚ KAŽDÝ SLAVIL, JAK NEJLÉPE TO UMĚL

Rozloučení s odcházejícím rokem si nenechal ujit snad nikdo. Kdo se vypravil třeba do Městského divadla Brno na tradiční divadelní večer – ať už na činoherní nebo hudební scéně, rozhodně nebyl zklamán.

Druhou premiéru tu měla proslulá Shakespearova komedie Večer tříkrálový, tolik známá a přece pokaždé jiná.

Vynikající divadelní soubor.

Jako již tradičně, i tentokrát se mohli Brňané na Silvestra přesvědčit, že mají v Lidické ulici vynikající ansámbl.

Kdyby zdejší herci dostali častěji šanci na televizních obrazovkách či plátnech kin, nemohli by o tom pochybovat ani ve zbytku republiky.

Jan Chmelíček, Právo, 2. 1. 09

PRIMÁTOR BRNA MÁLEM SKONČIL V ÚRAZOVCE

Mnoho nechybělo a brněnský primátor Roman Onderka (ČSSD) skončil o silvestrovské noci v Úrazové nemocnici.

Přesněji, bylo to o Shakespearově Večeru tříkrálovém, jehož inscenaci Městské divadlo Brno zvolilo k tradičnímu rozloučení se starým rokem. Proslulá komedie o lásce, milostném třeštění a chvále bláznovství se v postmoderním nastudování režiséra Romana Poláka odehrává na vskutku odvážné scéně Pavla Boráka. Ta ze všeho nejvíc připomíná skateboardové hřiště a herci mají co dělat, aby si během ní skutečně nezlomili vaz.

Čas od času usudnou či ulehnou na velké barevné pytle, podobné žíněnkám. Bláznivému nápadu, aby se na nich zkusili po děkovačce svézt i ředitel divadla Stanislav Moša (na černé), šéf pořádací společnosti Snip&CO Jiří Morávek (na modré) a primátor města Roman Onderka (samozřejmě na sociálnědemokraticky oranžové) nedokázal principiál zabránit, a tak se trojice vypravila na vrchol tobogánu plna odhodlání.

Zatímco první dva udělili svým žíněnkám přiměřenou rychlost a skončili ještě na scéně, kurážný primátor to pojal jako olympijskou disciplínu. Marně se herci snažili přiskočit mu na pomoc a ubrzdit muže na poduce dřív, než skončí hlavou pod nohama diváků v první řadě.

„Ještě že máme tu úrazovku,“ křikl kdosi v první řadě. Primátor se však již škrábal na scénu, živý a zdravý.

O pár desítek minut později už za zvuků orloje spořádaně připíjel všem na šťastný nový rok a na české předsednictví EU.

Jan Chmelíček, Právo, 2. 1. 09

DO DIVADLA K NÁM PŘIJĎTE NA COKOLIV

Osmnáct let je ředitelem Městského divadla Brno. Uznávaný manažer, kterému se čas od času podaří téměř nemožné - stojí za ním například vybudování Hudební scény v Brně - se především cítí jako divadelník. Je úspěšným režisérem i autorem, jako libretista a textař zejména ve spolupráci s Petrem Ulrychem a Zdenkem Mertou. Právě s druhým jmenovaným přivedl na jeviště MdB před dvěma měsíci muzikálový opus Peklo.

Šéfujete skoro 20 let Městskému divadlu v Brně, režirujete doma i v zahraničí, sám jste spoluautorem mnoha původních divadelních inscenací. Jak je možné „ukočírovat“ tolik aktivit najednou?

Jsem uhranutý divadlem - od dětství. Jsem vystudovaný režisér a od střední školy píši. Učil jsem se u našich nejlepších básníků a scenáristů. To, že jsem se stal ředitelem, byla shoda okolností a mysl- lel jsem si, že je to jenom na chvíli, ale postupně jsem „propadl“ i této profesi. Nakonec Shakespeare, Molière, Tyl a další to nedělali jinak. Nechci se s nimi srovnávat, ale dobrá divadla v historii vždycky dobře fungovala, když je řídil divadelník. Ve světě se tento trend stále více znovu prosazuje a zcela jednoznačně divadlu prospívá. To jsem někteří „technokrati“, kteří si myslí, že se dá všechno spočítat, preferují do vedení různých i uměleckých firem chladné inženýry. V divadle, a jsem přesvědčen, že nejenom tam, se celá řada problémů musí řešit skrz srdce, intuici, duši, lásku k bližnímu... Myslím si, že by celé naší společnosti prospělo, kdyby více dbala na duchovní rozměr našeho pozemského počinání.

Vášim posledním autorským počinem je muzikál Peklo, k němuž jste psal libreto a zároveň inscenaci režíroval. Od své premiéry (18. října - pozn. red.) je každá repríza vyprodaná a zájem o vstupenky trvá. Diváky tedy muzikál zaujal. V čem spatřujete ono „kouzlo lákavého“, co podle Vás diváky na inscenaci, může-li to autor vůbec sdělit, nejvíc přitahuje?

Samozřejmě, že to nevím. Jediné, co mohu pospat je, proč přitahuje mě. Proč jsem mnoho let svého života věnoval studiu toho, čemu se dá zjednodušeně říci: „úděl člověka na tomto světě - úděl jeho duše v tomto vesmíru“. Nikdy jsem nekalkuloval s tím, že bych obecně předkládal něco jenom proto, aby ho jistá atraktivita díla lákala sama o sobě bez toho, že bych byl vnitřním tématem sám absolutně zaujat. Když jsem například připravoval muzikál Jesus Christ Superstar, někteří „neznalčkové“ posměvačně „kdákali“ nesmysly o tom, že je to sázka na jistotu a čirá komerce. Pominu-li fakt, že slovu „komerce“ se v této zemi rozumí jen chabě, rozčilovalo mě více, že je někdo schopen o díle, které je průsečíkem dvou (z mého hlediska) historicky nejvýznamnějších epoch naší existence: života a poslání Ježíše Krista v konfrontaci s absolutní svobodou 60. let 20. století včetně s úžasnou a dodnes ne zcela doceněnou možností zpívat o vážných věcech skrz duši přes mikrofon, mluvit jako o sázce na jistotu. Ta inscenace vyžaduje (pro láika nepředstavitelné) množství lidí, kteří jsou schopni zvládnout hned několik profesí na zcela mimořádné úrovni. A žijeme-li v zemi, která dává možnost prosadit se lidem, kteří neumějí zholat nic, anebo jen smutně málo a tak ti, kteří léta studují a tvrdě na sobě pracují, jsou jim pak stavění na roven. Vždyť v dobrém divadle musí vše vypadat tak lehce...

Zdá se, že příběh je plný osudových chyb, trápení a slz, nechybí vražda, hlavní hrdinové zažívají děsivá muka. Nakonec ale i oni, zdá se, nacházejí svůj klid. Věříte ve šťastné konce?

Jsem životní optimista a odmítám se zúčastnit této hry mnoha pseudointelektuálů, kteří považují

svou existenci za zoufalou - nikdo jim nerozumí, svět je pro ně ve své podstatě hrozný atd. atp., a proto se sdružují do jakýchsi klubových uskupení, ve kterých si na svá bolístka vzájemně foukají, aby pak při vzájemném ubezpečování se o své výjimečnosti vyčleňovali ze světa lidí a vytvářeli ze sebe něco ojedinělého, ty, kteří mohou tím světem lidí kolem sebe opovrhovat. Vesměs se však jedná o nešťastníky, kteří byli ve svých pokusech o prosazení se neúspěšní, a tak se rozhodli, že budou špinit náš svět, když už pro ně špinavý je. Já však považuji náš svět za nádherný, byť obsahuje i ony pekelné momenty...

Na Pekle jste spolupracoval s hudebním skladatelem Zdenkem Mertou. Je to již šesté vaše společné dílo. V čem je pro Vás zmíněné „spojenectví“ s Mertou zásadní?

Poprvé jsme se Zdenkem připravili Aristofanovy „Ptáky“ pro Národní divadlo v Praze. V květnu 89 se v naší inscenaci zpívalo: „Již zhůru ptáci celé země! Budoucnost náš národ povznesel! Kdož sú ptačí bojovníci, ke mně! Pernatci všech zemí, spojte se!“

S člověkem, se kterým podstoupíte takové dobrodružství - musel bych o té inscenaci ještě mnohé vyprávět, snad jednou, až bude chvíle sepsat životopis – se nedá hned tak rozloučit. Např. naše opera L'Roulette uvedená ve Státní opeře Praha získala ty nejlepší kritiky v zahraničních novinách, které se zaobírají soudobým hudebním divadlem. Zdenek je mimořádně talentovaný, pracovitý, někdy až odporně detailisticky tvůrčím způsobem harmonická osobnost. Originální a nechťející se ničemu a nikomu podobat. Oba vycházíme pouze ze sebe a to má smysl!

Co je podle Vašeho mínění skutečně největším „peklem na zemi“?

Lidská bytost jiné lidské bytosti umí ustrojit taková trápení, že jsou proti tomu všichni čerti se všemi Belzebuby zcela bezzubí. Znovu a opakovaně se ptám, ví-li dnes všichni, a chtějí-li to vědět, co to byl ve své technické podstatě holocaust...

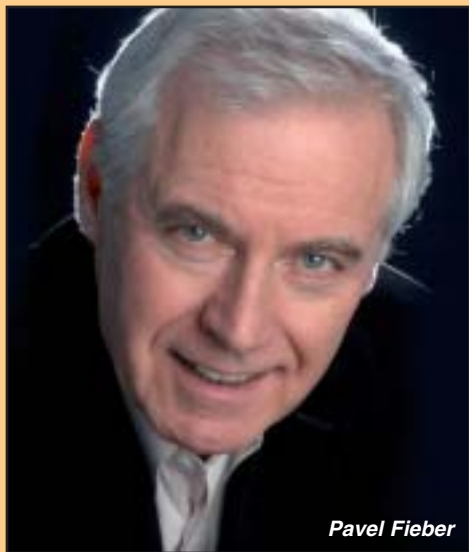
Ve Vaší inscenaci hrají dnes populární herci: Hana Holíčková, Petr Štěpán, Radka Coufalová, Igor Ondříček, Zora Jandová, se kterou se donedávna ještě střídala těhotná Alena Santalová. Jak důležitá je při rozdělování rolí obsazení známých tváří?

Známé tváře se obvykle v naší profesi, a hlavně pokud nejsou z metropole, nestanou známými „jen tak“... musejí něco umět. Naše divadlo je nopak typické tím, že nesází především na populární osobnosti, ale na ty, kteří hodně umějí. A těch je, našťástí(!) v našem divadle hodně.

Je před námi nový rok. Co byste popřál čtenářům Deníku a nač je nejraději pozval do „svěho“ divadla?

Hodně lásky. Od sebe jiným a od jiných Vám. Je jí pohříchu málo na tom našem světě. A do divadla k nám přijďte na cokoliv. Do všeho jdeme naplněno a s lidmi, kteří se hned tak kolem nenajdou!

(Inf), Brněnský deník, 23. 12. 2008

Pavel Fieber

ROZHOVOR S PAVLEM FIEBEREM, REŽISÉREM NOVÉ MUZIKÁLOVÉ INSCENACE EVITA

Proč Evita?

V prvé řadě jde o skvělou hudební show – dílo Andrewa Lloyd Webbera a Tima Rice, přičemž sám považuji Evitu za Lloyd Webberovo nejlepší a nejzajímavější dílo hned po Jesus Christ Superstar, a to jak po hudební, tak také po dramatické stránce. Pojednává o ženě, Evě Perón, které se poda-

PŘIPRAVUJEME

řil zázrak – stát se v letech 1946–1952 první dámou Argentiny. Ne vždy byla politicky korektní při své cestě za kariérou, byla vášnivá, vznětlivá a rozhodná, setkávala se s pravými lidmi v pravý čas. Oplývala nebyvalým charismatem. Aristokracie a armáda ji nenáviděly, lid ji zbožňoval – po své smrti, ve 33 letech, byla dokonce prohlášena za svatou.

Proč Brno a Evita?

V Brně režírují již po několikáté a jsem tu vždy velmi rád. Naposledy to byla inscenace Šumaře na střeše. Evitu jsem dělal před lety v Dortmundu a v Karlsruhe. Dnes se posunula doba, mám před sebou vynikající interprety, disponující rozdílnými osobnostmi. Volím nové aranžmá, novou choreografii. Městské divadlo Brno disponuje ansámblem, který

sám obsáhne tak náročný kus. V Německu např. soubor s takovým potenciálem nenajdete.

Vedle Evity vystupuje její manžel, prezident Juan Perón. Daleko výraznější figurou pro dramatický spád díla má postava Ché jako její alter ego...

Ché byl v prvních inscenacích Evity – byla to fikce – slavným revolucionářem Che Guevarou, původem Argentincem, který se s reálnou Evou Perón vlastně nikdy nesetkal. Já sám tuto výborně napsanou figuru vnímám jako narátora, demonstrátora dění kolem Evity, s nímž není vůbec spokojen. Jeho srdcem je revoluce, Evu uštěpačně a spíš nenávislně komentuje. Zpívá na její adresu ironickou píseň „High Flying Adored“. Do show jsem zpět z původní nahrávky přidal i jeho skvělý rockový song „The Lady's Got Potential“, přičemž jádrem konfrontace obou „hlavních hrdinů“ je bravurně napsaný „Waltz for Eva And Ché“.

U zrodu úspěchu díla byla nahrávka slavné písně „Don't Cry For Me Argentina“ (1976, prodáno 2 miliony nahrávek). Světová premiéra muzikálu se uskutečnila v Londýně roku 1978, kde se v režii Hala Prince hrála po osm let (2 913 repríz) – roli Evity se tenkrát poprvé proslavila Elaine Paige, Ché byl David Essex, tehdy již slavný jako Ježíš z Godspellu. Po velkém úspěchu na Broadwayi (1979) vyhrála 7 prestižních TONY Award za nejlepší muzikál, hudbu, libreto, režii, světla, hlavní představitelku (Evita-Patti LuPone) a představitel (Ché - Mandy Patinkin). Známa je také filmová adaptace díla režiséra Alana Parkera s Madonnou a Antoniem Banderasem v hlavních úlohách (1996).

Brněnskými Evitami budou **Radka Coufalová** nebo **Hana Holířová**, understudy **Ivana Skálová**, v roli Ché uslyšíme **Jána Jackuliaka**, **Dušana Vítzka** nebo **Stanislava Slováka**, roli Peróna zpívají **Igor Ondříček** nebo **Karel Škarka** ad. Režisér **Pavel Fieber**, který je současně i autorem scény, má v týmu dirigenty **Karla Albrechta**, **Jiřího Petrdlíka** a **Martina Procházku**, kteří se souborem dílo také po hudební a vokální stránce nastudují. Choreografem inscenace je **Vladimír Kloubek**, autorkou kostýmů **Andrea Kučerová**. Pro brněnskou inscenaci dílo přeložil **Michael Prostějovský**.

Slavnostní premiéra se uskuteční 28. března 2009 na Hudební scéně MdB.

*Pavlna Hoggard,
foto: jeř Kratochvíl*